

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd

RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE MONSTERUITVINDING

20 cent

De linker enkel van den eenen man was met een ketting verbonden aan den rechter enkel van den anderen.

No. 1130

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De monsteruitvinding

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

U kent
B U Z I A U
maar half!
Zie pag. 32

HOOFDSTUK I.

EEN NOODLANDING.

Het was omstreeks tien uur in den avond van een stormachtigen dag in het begin van de lente, toen zich op ongeveer duizend voet boven de Japansche zee, omtrent 37 graden noorderbreedte en 132 graden westerlengte een vliegtuig voortbewoog.

Het was een eendekker, die naar het uiterlijk weinig scheen af te wijken van de meeste bekende vliegtuigtypes, maar hij was bijna geheel van aluminium vervaardigd — en bewoog zich met een buitengewoon groote snelheid voort.

Toch zou de kenner, die op aarde stond, indien het dag geweest ware aan verschillende plotselinge bewegingen van het toestel gezien hebben, dat het waarschijnlijk zwaar te lijden had gehad van den storm, men kon wel spreken van den typhoon, die sedert eenige dagen boven een groot gedeelte van Japan en de Oostkust van China had gewoed.

Binnen in de ruime cockpit, die van het vliegtuig een soort luchtlimousine maakte, bevonden zich drie mannen.

De oudste, die op dit oogenblik met ernstig gelaat achter het stuurwiel zat, dat hij met vaste hand omvat hield, was een man in de kracht zijner jaren, met een slanke, van spierkracht getuigende gestalte en doordringende grijze oogen in een energiek geteekend gelaat.

Naast hem was een veel jongere man gezeten, evenals hij in een lederen vliegpak gestoken en van wiens jong gelaat weinig meer te zien was dan de groote blauwe oogen.

De derde man was een ware reus, met vierkante schouders, een nek als een stier, vuisten als smidshamers en een breede borst.

Hij had zich een plaatsje gezocht achter in de kajuit en leek te slapen, maar nu en dan opende hij de oogen en vestigde die op den piloot.

Dan schudde hij het hoofd eens, trachtte door het venstertje iets van de aarde te onderscheiden, gaf zijn poging spoedig op en verviel weder in zijn halve dommeling.

De man die de vliegmaschine door het lucht-ruim stuurde was John Raffles, de Gentleman

Avonturier.

Hij was een week geleden met het door hem zelf uitgevonden toestel dicht bij Londen opgestegen, ten einde een bezoek te gaan brengen aan een van de onbewoonde eilanden, waar hij een gedeelte van den in den loop der jaren bijeen gebrachten buit had verborgen, hij had daar alles in voortreffelijke orde bevonden, maar op de terugreis was hij overvallen door een van die hevige wervelstormen, die in de Chineesche en Japansche zeeën soms plotseling met de allergrootste hevigheid kunnen opsteken, dagen lang duren en even onverhoeds weder eindigen.

Slechts met de uiterste krachtsinspanning was de stoutmoedige avonturier er in geslaagd, zijn toestel meester te blijven — maar het zou niet lang meer bestand zijn tegen den vreeselijken storm, die het reeds vele uren voor zich had uitgejaagd, zoodat Raffles honderden mijlen van zijn koers was geraakt, want reeds waren er een paar spandraden gebroken en daarom wilde Raffles tot iederen prijs landen, alvorens er een onherstelbaar ongeluk zou geschieden.

Maar waar — waar moest hij dit doen?

Waar vond hij in deze onmetelijke zee een steunpunt voor de wielen zijner machine?

Hij bevond zich op minstens 200 mijlen van het eiland Oki, op bijna 300 mijlen van Corea — op ruim 600 mijlen van Wladiwostok, de dichtst bijzijnde Siberische haven!

Charles Brand, zijn trouwe vriend, die naast hem was gezeten, begreep zeer goed het gevaar waarin de vliegmaschine verkeerde — begreep zelfs, dat men binnen een half uur verloren zou zijn, als de storm zich niet snel legde, want de „Sperwer” — zoo was de naam van het vliegtuig, hetwelk Raffles uitgevonden en gebouwd had — zou zeker niet langer meer dan een half uur weerstand kunnen bieden aan de vreeselijke rukwinden, die het geheele toestel deden schudden.

Ook James Henderson, de reus, de trouwe chauffeur van Raffles, die reeds aan vele van zijn avonturen had deelgenomen, zag den toestand duister in.

Telkens schrikte hij op, omdat hij meende dat er met een knal als van een pistoolschot een nieuwe spandraad knapte.

Maar dan was het slechts de wind, die met geweld de stuurdraden van het hoogteroer tegen den metalen romp van het vliegtuig sloeg.

Na verloop van tien minuten echter leek het alsof de kracht van den storm als bij tooverslag afnam — vijf minuten later had de wind zich bijna geheel gelegd!

De drie luchtreizigers herademden, maar zij begrepen maar al te goed, dat het gevaar nog

lang niet geweken was, want de vliegmaschine toonde zich hoe langer hoe onwilliger om naar het stuur te luisteren — het moest ontwricht zijn door het breken van eenige spandraden.

— Wij moeten binnen een kwartier ergens geland zijn, Charles — of ik vrees het ergste! zeide Raffles op ernstigen toon. Ik gevoel dat het toestel mij uit de hand raakt — een der ailerons schijnt gevaarlijk los te zitten en met de stabiliseeringsvlakken is het ook niet in orde!

— Wat is het dichtstbijzijnde stukje aarde, waar wij zouden kunnen landen, Edward? vroeg Brand.

— Het eiland Matsu-Shima! antwoordde Raffles. Wanneer ik de vliegmaschine haar maximum snelheid van ruim 500 kilometer in het uur durfde geven, zouden wij er binnen weinige minuten moeten zijn, dunkt mij — maar thans zal het nog wel een kwartier duren, moet ik vreezen, want onze snelheid bedraagt nog geen 200 kilometer!

Brand vestigde zijn blikken op den toerenteller en leidde uit het aantal omwentelingen van de schroef de snelheid af.

De Groote Onbekende had gelijk — het vliegtuig vloog thans met een snelheid, die de 200 kilometer zeker niet te boven ging.

Maar terwijl hij nog keek, riep achter hem de zware stem van Henderson:

— Een licht, Mylord! Ik zei daarginds, aan bakboord een licht!

— Van een schip misschien? vroeg Raffles haastig.

— Dat is bijna onmogelijk — daartoe is het te sterk! — En nu zie ik er meer — vijf, zes — wel twaalf!

— Dan moet het Matsu-Shima zijn, vrienden! riep Raffles uit. De hemel zij geloofd! Ik hoop dat ons brave toestel het nog zoo lang zal uithouden!

Raffles liet de „Sperwer” aanstonds dalen en een flauwe bocht beschrijven, totdat hij zelf aan stuurboord de lichten in het oog kreeg, die Henderson met zijn valkenblik het eerst had ontdekt.

Het moesten zonder twijfel de lichten zijn van de kleine hoofdstad van het eiland.

Een ervan was al bijzonder sterk, veel sterker dan de andere — misschien was het een vuurtoren of iets dergelijks.

Raffles daalde in groote kringen en met de grootste voorzichtigheid, want het zooveen genoemde eiland is bergachtig en hij moest er dus voor waken, onverhoeds met een dier hooge bergen in aanraking te komen.

Van de lichten was op dit oogenblik niets meer te zien — zij waren waarschijnlijk aan het

oog onttrokken door den hoogen bergketen, welke Matsu-Shima van het Noorden naar het Zuiden doorsnijdt.

En hoe ongaarne ook, Raffles was nu wel genoodzaakt, het krachtige zoeklicht te doen werken, hetwelk zich onder aan de vliegmaschine bevond, teneinde bij het schijnsel daarvan naar een geschikt landingsterrein te zoeken.

Gelukkig werkte het toestel nog uitstekend en een paar seconden later schoot een schelle stralenbundel omlaag, die het land in een straal van een paar kilometers helder verlichtte.

De vliegmaschine bevond zich toen op een hoogte van ternauwernood 200 meter.

Daar zij zich op dat oogenblik boven een soort bergweide bevond, maakte Raffles van die omstandigheid aanstonds gebruik om te landen.

Maar juist toen hij het hoogtestuur in werking stelde, slaakte Henderson een zwakken kreet, waarin schrik maar ook verbazing te hooren waren en tastte naar zijn oor.

— Wat is er James? vroeg Brand, die den kreet niet gehoord had, maar wel de beweging en het verbaasde gezicht van Henderson zag.

— Dat is er, mijnheer Brand! antwoordde de reus en hij hield Brand zijn hand onder den neus.

En bij het licht van de electriche lamp zag Brand, dat die hand bebloed was!

— Hoe komt je hand zoo bebloed, James? vroeg hij verbaasd.

— Omdat ik er mee aan mijn oor ben gekomen, mijnheer Brand.

— Je oor? Wat vertel je me daar nu? Hoe komt het dat je oor bloedt?

— Dat zou ik ook wel eens willen weten! riep de reus uit. Maar het bloedt, dat is zeker! Het was alsof ik er eensklaps een hevigen zweepslag op kreeg!

— Dat is al heel merkwaardig! riep Brand uit. Laat eens zien!

Hij trok het groote hoofd van Henderson naar zich toe en slaakte een kreet van verbazing, want in het oorstuk van den lederen, met bond gevoerden valhelm ontdekte hij een soort kanaal, dat er met een scherpe boor in gemaakt scheen te zijn.

— Dat is kras! mompelde hij. Je bent niet door een zweep — je bent door een kogel geraakt, James! Hier heb je het kogelgat — en het projectiel is door het aluminium dak naar buiten gegaan?

— Dat is toch meer dan erg! riep Henderson verontwaardigd uit. Wordt er hier op ons geschoten? Zijn de bewoners van het eiland met dien onuitsprekelijken naam van lotje getikt? Het is toch geen oorlog?

— Dat is het zeker niet — en ik heb ook eigenlijk nooit geweten, dat er op Matsu-Shima op vliegtuigen gepaft werd! Nu, wij zullen het aanstonds aan Mylord mededeelen!

De twee mannen zwegen, want zij waren bijna geheel heesch geworden door dit korte gesprek, dat zij op schreeuwenden toon hadden moeten voeren, om zich voor elkander verstaanbaar te kunnen maken boven het geraas van de schroef uit.

Raffles had intusschen het zoeklicht alweder gedoofd en eenige oogenblikken later streek de vliegmaschine neder op een uitgestrekte weide, aan welks einde zich een tamelijk dicht bosch tegen den nachtelijken hemel afteekende, waaraan sedert eenige oogenblikken de maan met onvergelykelijken glans schitterde.

De machine rolde uit en stond stil.

De luchtreizigers waren veilig geland!

Zij stapten aanstonds uit en nu viel ook het oog van Raffles op Henderson, die bezig was met zijn zakdoek het bloed te stelpen, dat uit het lapje van zijn oor vloeide.

— Een oorbloeding, James? zeide hij. Laat eens zien — dat is niet om mee te spotten!

— Het is geen inwendige bloeding, Edward — zijn oor is door een kogel getroffen! zeide Brand en zijn stem had een ernstigen klank, waarom, wist hij zelf niet goed.

— Wat is dat? vroeg Raffles verbaasd. Wie zou er op hem kunnen schieten? Er ligt een garnizoen op het eiland, maar ik heb nooit gehoord, dat zelfs Japansche troepen buiten oorlogstijd schieten op het eerste het beste vliegtuig dat nadert!

— Zij hebben ons misschien voor Chineezen aangezien, Mylord! opperde Henderson.

— Dat is niet erg waarschijnlijk, James! hernam Raffles. Chineesche vliegers zijn er nog maar heel weinig en zij wagen zich nooit buiten hun eigen landsgrenzen! Het is vreemd — dat is alles wat ik er van zeggen kan! Maar laat mijnheer Brand je oor even verbinden — intusschen zal ik de machine nazien.

— Maar het heeft niets te beduiden, Mylord! verweerde Henderson zich.

— Laat het nakijken, jij koppige kerel! zeide Raffles met stemverheffing. Het bloedt sterk — en al kun je wel wat bloed missen, het is toch zonde van die kostelijke vloeistof!

Brand had reeds het kleine medicijnkistje geopend, legde wat bloedstelpende watten op de kleine wonde en bevestigde die met een verbandje.

Raffles had intusschen vluchtig de machine onderzocht en hij bevond dat er geen andere averij aan was dan de reeds vermelde, gespron-

gen spandraden, die zeer gemakkelijk hersteld zouden kunnen worden, een onderstel dat een weinig ontzet was en een aïlleron, die niet al te vast meer op zijn plaats zat.

Een arbeid van twee uren zou voldoende zijn om dit alles te herstellen.

Maar de reizigers waren zoo vermoeid, dat zij besloten, met dit werkje te wachten tot de dag aanbrak.

De strijd tegen den vreeselijken orkaan had zeer veel van hun uithoudingsvermogen geveerd en de behoefte aan rust deed zich onweerstaanbaar gelden.

Raffles durfde echter het toestel niet alleen laten, om in de stad, die op hoogstens een uur afstands moest liggen, een onderdak te zoeken en daarom besloten de mannen de vliegmaschine tot dicht bij den zoom van het kleine woud te trekken en onder de boomen een nachtverblijf op te slaan.

Niets zou gemakkelijker zijn, want de vliegmaschine voerde een zesmans tent mede.

Den volgenden dag zou Raffels dadelijk zich bij de autoriteiten aanmelden — tenminste wanneer hij hiertoe gedwongen zou zijn, doordat men zijn toestel ontdekte.

Was dat niet het geval, dan zou hij zich geen oogenblik bedenken, maar dadelijk weder opstijgen, nadat de „Sperwer” hersteld was.

In der geval wilde hij niet langer dan noodzakelijk was, vertoeven op een eiland, waar men hen zoo weinig gastvrij had ontvangen!

De tent werd spoedig ontladen en opgezet aan den zoom van het woud.

De drie mannen aten een paar droge scheepsbeschuiten, ontdeden zich van hun zware jassen en hun laarzen, strekten zich op den zachten mosbodem uit, trokken de dekens over zich heen en sliepen binnen enkele minuten.

De zon stond den volgenden dag reeds hoog aan den hemel, toen zij bijna tegelijkertijd ontwaakten.

Zij wreven zich de oogen uit en schenen eenigen tijd noodig te hebben, om zich hun toestand helder voor oogen te stellen.

Toen rekte Raffles zich eens flink uit, wierp de deken van zich af, sloeg het voorgedeelte van de tent open, keek naar buiten en zeide:

— Het zal een prachtige dag worden en wij zullen maar spoedig aan het werk gaan, dan kunnen wij misschien weer de plaat poetsen, al-

vorens de Japansche beambten het ons lastig kunnen maken! Ik ben blij dat zij vannacht onze verblijfplaats niet ontdekt hebben! En nu ga ik naar een beekje zoeken, waarin wij ons behoorlijk kunnen wasschen!

Hij knikte Brand en Henderson toe en verdween uit het gezicht.

Toen hij omstreeks een half uur later terugkeerde vertoonde zijn gelaat een uitdrukking van ongerustheid, vermengd met verwondering en zelfs een weinig vrees.

— Wel, — hoe staat het met dat riviertje? vroeg Brand vroolijk.

— Er is een helder beekje hier op dertig passen vandaan — midden in 't boschje, dat wij voor een woud hebben aangezien, maar dat je in vijf minuten van het eene einde tot het andere kunt doorloopen! Het ligt aan den uitersten rand van de hoogvlakte!

— En van dien rand heb je de hoofdstad zeker kunnen zien liggen?

— Neen, Brand — dat heb ik niet! antwoordde Raffles op zonderlingen toon.

— Ligt die dan aan den tegenovergestelden kant van de hoogvlakte?

— Neen — daar bevindt zich de zee!

— Maar ze moet toch ergens zijn! riep Brand uit.

— Neen Brand — zij is nergens! En dat is heel eenvoudig, want dit is het eiland Matsu-Shima niet!

— Het is Matsu-Shima niet? herhaalde Brand langzaam en zeer verbaasd. Zou je mij eens willen zeggen wat het dan wel is?

— Ik ken den naam van dit tamelijk groote eiland niet — maar in ieder geval is het zeer schaarsch of in het geheel niet bewoond! Het heeft ook een geheel anderen vorm dan Matsu-Shima, dat bijna zuiver rond is.

Henderson, die langzaam naderbij was gekomen, had de laatste woorden van Raffles gehoord.

Hij krabde zich een oogenblik verlegen aan de kin en zeide toen:

— Zou ik u een vraag mogen stellen, Mylord?

— Ga je gang, vriend James!

— Gij zeidet dat dit eiland onbewoond is?

— Onbewoond of zoo goed als!

— Zoudt ge mij dan eens willen zeggen, Mylord, wie er gisternacht op dit onbewoonde eiland op mij geschoten heeft?

HOOFDSTUK II.

EEN VREEMDE ONTDEKKING.

Er heerschte eenige oogenblikken stilzwijgen, nadat Henderson deze vraag gesteld had.

Raffles keek met gefronste wenkbrauwen om zich heen en antwoordde eindelijk:

— Ik kan je natuurlijk niet zeggen wie dat gedaan heeft, Henderson — maar in ieder geval moet het natuurlijk een levend wezen van het menschelijk geslacht zijn geweest! Wij zijn hier niet op de maan, maar op een eiland dat aan Japan toebehoort, al werd het dan slechts door eenige arme visschers bewoond!

— Dat bevalt mij niet — dat bevalt mij in het geheel niet! zeide Brand hoofdschuddend. Ik weet niet wat het is, maar als ik iets met Japaners uitstaande krijg — dan voel ik mij altijd aangrijpen door een geheimzinnige vrees, waarvan ik den eigenlijken oorsprong niet kan na-gaan!

— Ik zou niet kunnen inzien wat wij eigenlijk te vreezen hebben, Brand! hernam Raffles na eenige oogenblikken. Wij zijn Engelschen. Wij hebben hier een noodlanding moeten maken — wij kunnen dat bewijzen, door de gebroken span-draden te toonen! Men zal ons moeten laten vertrekken, zooals wij gekomen zijn. Spionnen zijn wij niet — wij behooren zelfs tot de natie, met wie Japan een verbond gesloten heeft!

— Denk je dat het mogelijk is, dat er op dit eiland manoeuvres worden gehouden? vroeg Brand, na even te hebben nagedacht.

— Manoeuvres? Dan toch zeker hoogstens met een paar regimenten! Voor een enkele divisie zou het eiland reeds een paar malen te klein zijn!

— Kunnen het geen vlootmanoeuvres zijn?

— Dat is natuurlijk zeer goed aan te nemen! Ik heb slechts een gedeelte van het eiland kunnen overzien van den hoogsten top van deze hoogvlakte af, want er verheft zich op de Oost-kust, maar toch tamelijk ver landwaarts in, een hooge heuvelkam, dicht begroeid. Wat daar achter is, kon ik natuurlijk niet waarnemen.

— Maar je hebt geen schepen gezien?

— Geen enkel!

— Ook geen spoor van een kamp of iets der-gelijks?

— Niets van dien aard!

— Maar er is toch op de vliegmaschine ge-schoten — dat is onloochenbaar!

— De schutter kan zich wel op een kilometer afstand hebben bevonden! zeide Raffles schou-derophalend.

— Maar als die schutter ons vijandig gezind

was, zonder zelfs te weten wie wij zijn, waarom heeft hij dan niet aanstonds na onze landing een nader onderzoek ingesteld?

— Daarop kan het antwoord zeer kort zijn, Brand — ik had het zoeklicht spoedig weder gedoofd en men kan mij dus niet hebben zien landen! Waarschijnlijk heeft men het er voor gehouden, dat wij zouden doorvliegen naar Matsu-Shima, dat zich op nauwelijks tien zee-mijlen ten Westen van dit eiland moet bevin-den!

— Maar dat alles stelt mij niet gerust, Ed-ward, hernam Brand. Ik gaf een lief ding, als wij goed en wel weer weg waren! Zullen wij dadelijk aan het werk gaan?

— Onmiddellijk, Brand — ik kan je echter onmogelijk beloven, dat wij dan dadelijk zullen vertrekken, want mijn nieuwsgierigheid is ten zeerste geprikkeld!

— Nieuwsgierigheid, waarnaar?

— Naar den man, die het oor van onzen Ja-mes zoo mishandeld heeft! Een visscher kan het natuurlijk onmogelijk geweest zijn — slechts een militair beschikt over een vuurwapen, dat op verren afstand nog een ogel door een alu-minium plaat van bijna 5 millimeter dikte jaagt! Laten wij maar aanstonds gaan ontbijten en dan direct aan het werk gaan!

Raffles had deze woorden nauwelijks uitge-sproken of een verschrikkelijke losbarsting, bo-ven iedere beschrijving hevig, scheen het geheele eiland op zijn grondvesten te doen trillen.

Het was als een donderslag, maar duizendmaal krachtiger en boven den heuvelkam in het Oos-ten steeg een roetzwarte rookkolom van ontzag-lijken omvang ten hemel.

Het donderend geluid van de losbarsting scheen zich over het geheele eiland voort te plan-ten en stierf ten slotte na veelvuldige echo's weg.

Brand was bleek geworden en staarde Raf-fles met groote verschrikte oogen aan.

„Wat was dat?” stamelde hij.

Raffles antwoordde niet dadelijk, zelf onder den indruk van het daverend geweld van de losbarsting, die alles overtrof in kracht wat hij nog ooit had gehoord.

Toen zeide hij:

— Ik kan je onmogelijk zeggen waardoor die losbarsting veroorzaakt is, Brand — maar dit voorval versterkt mij slechts in mijn vast be-sluit, om te ontdekken, welke vreemde geheimen dit eiland verbergt! Maar nu eerst aan het werk — wij moeten ons in ieder geval gereed

kunnen houden, op het eerste teeken van gevaar op te stijgen.

Haastig werd een ontbijt gebruikt, bestaande uit beschuit, jam, gecondenseerde melk, wat vruchten en koud vleesch en daarop begonnen de mannen dadelijk met het herstellen van de vliegmaschine.

De gebroken spandraden werden verwijderd, en nieuwe werden er voor in de plaats gesteld.

De aileron zat nu weder stevig op haar draaipunten bevestigd.

Het onderstel werd opnieuw gericht, het staartstuk werd zorgvuldig nagezien en ook hier werden alle draden nagespannen.

Na twee uur te hebben gearbeid kon Henderson, de chauffeur, met een gerust geweten verzekeren, dat de „Sperwer” weder volkomen bruikbaar was.

Toen Brand zijn jas weder aantrok, die hij bij het werken had afgeworpen, zeide hij op zachten toon tot Raffles:

— Je kunt weten dat ik niet tot de lafaards behoor, Raffles — maar ik zou je toch willen aanraden, zoo spoedig mogelijk dit eiland den rug toe te keeren! Het jaagt mij vrees aan met zijn verlatenheid — en met die verschrikkelijke losbarsting! Er gebeuren hier dingen die mij ongerust maken!

— Alvorens zij mij ongerust maken, Brand, prikkelen ze mijn nieuwsgierigheid! antwoordde Raffles kalm. En onvoldane nieuwsgierigheid is het ergste wat ik mij kan voorstellen! Ik blijf dan ook bij mijn plan om de Oostzijde van het eiland nu aanstonds te gaan onderzoeken. Het spreekt vanzelf dat ik je niet zal dwingen, mij daarbij te vergezellen!

Brand wierp Raffles een verwijtenden blik toe en riep uit:

— Je gelooft toch zeker niet in ernst, dat ik je alleen zou laten gaan? Je weet toch dat je je hier waarschijnlijk aan een groot gevaar bloot stelt?

— Dat weet ik zelfs zeker, Brand! antwoordde Raffles op ernstigen toon. Ik vergeet niet, dat wij hier op een Japansch eiland zijn en ik vergeet evenmin, dat de wereld zich nog altijd op haar hoede zal moeten houden voor het gele ras en meer in het bijzonder voor de zonen van den Mikado! Ik wil volstrekt geen kwaad van de Japanners zeggen, maar hun matelooze eerezucht en grenzenlooze overtuigdheid van hun eigen superioriteit, die somtijds aan het belachelijke grenst, leveren een groot gevaar op voor het blanke ras. En daarom ben ik altijd bezielde geweest met eenig niet ongerechtvaardigd wantrouwen jegens de Japanners. Onder hun uiterlijk van glimlachende vriendelijkheid

en hoffelijkheid verbergen zij een verbazenden trots en zij zijn er heilig van overtuigd, dat zij vroeg of laat een groote rol zullen vervullen in de geschiedenis der wereld — een rol, waarbij vergeleken die van de Angel-Saksische volkeren in het niet zal verzinken!

— Je blijft dus bij je voornemen, de oorzaak van die hevige ontploffing nader te onderzoeken?

— Stellig! Natuurlijk moet er iemand bij de vliegmaschine achterblijven en dat zal Henderson zijn, want daartoe is hij het best geschikt onder de gegeven omstandigheden. Zijn grootte zou hem al te spoedig in het oog doen vallen!

Raffles wendde zich tot den reus en vervolgde:

— Ik geloof toch wel, James, dat ik je die taak kan toevertrouwen?

— Wie een vinger naar de machine durft uitsteken, Mylord — dien sla ik de hersens in! antwoordde Henderson, met een uitdrukking op zijn gelaat die weinig goeds voorspelde voor dengene, die het zou durven wagen, het aan hem toevertrouwde heiligdom aan te raken.

— Ik denk niet dat daar vrees voor zal bestaan! hernam Raffles glimlachend. Wanneer hier bewoners op het eiland zijn, tijdelijke bewoners wel te verstaan, dan houden zij zich op aan de Oostzijde — aan den kant waar die vreeselijke ontploffing weerklonk. In ieder geval zal je een oogje in het zeil moeten houden — men kan nooit weten!

— Veronderstel, Mylord, dat er tegen de verwachting in toch eenige van die gele heerschappen komen opdagen?

Raffles dacht even na, alvorens hij antwoordde:

— Dan mag je het in geen geval, tenzij je wordt aangevallen, tot een gevecht laten komen! Ik reken er op dat je dan wel gelegenheid zult hebben snel op te stijgen en vlug een zoo groote hoogte te bereiken, dat je buiten schot bent.

— Mag ik een opmerking maken, Mylord?

— Laat eens hooren, James!

— Naar wat gij zelf zooeven gezegd hebt, bestaat de mogelijkheid, dat gij en mijnheer Brand zult moeten vluchten. Wanneer ik zelf in de lucht zal zijn met de vliegmaschine — waarheen zult gij u dan moeten begeven?

— Als wij werkelijk de vlucht zullen moeten nemen, Henderson, dan zullen wij je wel waarschuwen door het bekende sein. Het zou echter al heel toevallig zijn, als de beide partijen tegelijkertijd werden aangevallen. Maar nog eens — niet vuren, tenzij je uit zelfverdediging moet handelen!

Er werd nog het een en ander overlegd en

daarop maakten Raffles en Brand zich gereed om een onderneming te beginnen, waarvan zij zelve zeer goed het groote gevaar inzagen, al zou geen van beiden met juistheid hebben kunnen zeggen, waarin dat gevaar eigenlijk bestond.

Henderson ging den post bij de geheel herstelde vliegmaschine innemen, die elk oogenblik kon opstijgen.

Het toestel was een weinig meer de vlakte ingereeden, opdat Henderson niet verraderlijk zou kunnen worden overvallen van uit het boschje, hetwelk zich op het uiteinde van het bergplateau verhief.

Raffles en Brand hadden zich van hun revolvers voorzien, maar hun geweren, die hun slechts tot last zouden zijn, lieten zij achter in de kajuit van de vliegmaschine.

Wel echter wikkeld Brand een dun, maar zeer sterk koord om zijn middel, aan het einde voorzien van een haak, dat hen wellicht van pas zou kunnen komen bij het afdalen van een steilte.

Beiden drukten Henderson de hand, die een weinig bleeker was dan gewoonlijk, aangegrepen door een zonderlinge ongerustheid en daarop drongen ze moedig het boschje binnen, baanden er zich niet zonder eenige moeite een weg door en stonden nu op een punt, vanwaar zij een groot gedeelte van het eiland konden overzien.

En nu kon ook Brand zich overtuigen, dat dit eiland onmogelijk Matsu-Shima kon zijn, want daartoe was zijn vorm veel te uitgerekt.

Naar zijn schatting kon het eiland hoogstens vijf uren gaans in omtrek meten en van het eene einde naar het andere zou men het in twee uren kunnen afwandelen.

Maar — dan hadden er de heuvelen niet moeten zijn, noch de bosschen, die een groot gedeelte van het eiland innamen!

Zooals reeds is opgemerkt werd de Oostkust van het eiland van het standpunt der beide waarnemers af, aan het oog onttrokken door een tamelijk hooge heuvelreeks, die een zeer grilligen, onregelmatigen vorm had.

Er moest daar ergens een zeer diepe baai zijn, want men kon twee landtongen onderscheiden, die ver in zee vooruit moesten springen.

Ook op dit Japansche eiland kwamen zeer veel kerseboomen voor en hun bloei maakte een verrukkelijk schoonen tuin van dit schaarsch bewoonde eiland, hetwelk hoogstens voedsel verstrekte aan eenige visschersgezinnen.

Waar die lieden thans waren, kon slechts worden gegist — waarschijnlijk bevonden zich hun hutten aan gene zijde van den heuvelkling in het Oosten, welker hellingen met dwergeiken en spichtige dennen begroeid waren, afgewisseld

met manshoog struikgewas.

Overigens — geen teeken van leven!

Nergens een rookkolom, nergens een woning — nergens zelfs iets wat op een gebaanden weg leek.

Een paar langbeenige, teeder rose gekleurde flamingo's vlogen met langzamen vleugelslag van een kleinen poel op, die op een meter of veertig onder de beide reizigers gelegen was — en zij schenen de eenzaamheid nog des te indrukwekkender te maken en meer nadruk te geven aan de stilte, die zoeven op zulk een verbazingwekkende wijze verbroken was.

Nadat Raffles en Brand eenigen tijd van het schoone schouwspel hadden genoten, kreeg hun nieuwsgierigheid de overhand.

Zij begonnen de hoogvlakte af te dalen en dat viel hun niet zeer gemakkelijk, want de helling was tamelijk steil en met losse steenen overdekt, die onder den voet wegrolde.

Zij bereikten echter ten slotte de vallei en even later den kleinen poel, gevuld met kristalhelder water en die gevoed bleek te worden door een smal stroompje, dat zachtjes voortkabbelde over een bedding van kleine keisteenen.

Het water was zoo helder, dat men op eenige voeten diepte zeer duidelijk de zonderling gevormde visschen, glinsterend als rood goud, kon zien voorbyschieten.

Het water bleek een uitmuntenden smaak te hebben, zooals Brand kon waarnemen, toen hij er wat van in zijn holle hand schepte en het aan zijn lippen bracht.

Het was volkomen zoet en de poel stond dus blijkbaar niet in verbinding met de zee.

Waarschijnlijk nam het bergstroompje zijn oorsprong op een van die hooge heuvelen, bijna 150 meter hoog, die zich thans aan de linkerhand van de beide ontdekkingsreizigers bevonden.

Het was een heerlijk plekje, dat tot toeven noodde, maar daartoe was het oogenblik minder geschikt, — en zoo trokken de beide mannen spoedig weer verder.

De vallei, waarin zij zich thans bevonden, was begroeid met vrij hoog gras en het voortgaan was hier tamelijk gemakkelijk, wegens den gelijken bodem.

Na ongeveer een half uur te hebben geloopt, nu en dan stil houdend om den omtrek te verkennen, bereikten Raffles en Brand den voet van de heuvels, die de Oostzijde van het eiland afsloten.

Tot dusverre hadden zij niets bijzonders ontdekt — het was inderdaad, alsof het geheele eiland was uitgestorven.

De twee mannen begonnen de tamelijk flauwe helling van een der heuvels te beklimmen, overtuigd dat zij spoedig den sleutel van het raadsel in handen zouden hebben.

Maar het ging hier zooals het bij een wandeling in de duinen vaak gaat — een eenvoudig gezichtsbedrog doet ons meenen, dat wij slechts nog een enkel duin behoeven over te klauteren om het strand te bereiken — en wanneer wij op den top van het duin staan, dan blijkt daar alweer een nieuwe reeks zandbergen voor ons op te doemen!

Toen Raffles en Brand met de uiterste behoedzaamheid en na zich plat voorover te hebben geworpen de laatste meters van de heuvelhelling kruipend hadden afgelegd, bemerkten zij, dat zij zich slechts aan den rand van een kleine dalkom bevonden, die aan alle zijden door heuvels was omringd.

Slechts aan den kant van de zee scheen een soort pas, een insnijding, een zoogenaamd zadel in de heuvelrij te zijn.

Maar dat was het niet, waarop allereerst de aandacht van de twee mannen gevestigd was.

Dat was een verzameling bamboehutten, veertien in getal, die ongeveer in het midden van de dalkom bijeen stonden en daar een klein gehucht vormden.

Een smalle weg leidde er dwars doorheen en voerde naar de zooveen genoemde inzinking en vandaar waarschijnlijk naar zee.

Maar vruchteloos speurden de beide vrienden naar eenig teeken van leven.

Het gehucht leek uitgestorven te zijn.

Hier en daar droogden netten, uitgespannen tusschen twee bamboepalen — en een kleine, volkomen kale hond van lichtgrijze kleur liep snuffelend tusschen de hutten naar voedsel te zoeken.

En die hond moest het eenige levende wezen zijn, dat zich in het kleine visschersdorpje bevond.

Brand keek Raffles zwijgend aan, terwijl hij het hoofd een weinig ophief, om door het struik-

gewas naar beneden te kunnen gluren, als om hem een verklaring te vragen.

— Dit is ongetwijfeld het eenige gehucht van het eilandje — en het is even zeker, dat die kleine, vermagerde hond er op dit oogenblik de eenige bewoner van is! begon Raffles na eenige oogenblikken.

— Kunnen de bewoners misschien niet op de vischvangst zijn?

— Het is mogelijk! Maar is het dan hun gewoonte, vrouw en kind mee aan boord te nemen?

— Maar waar zijn dan die menschen gebleven?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van — ik kan alleen zeggen, dat zij er niet zijn! antwoordde Raffles.

Hij had zijn kijker uit het foudraal genomen, bracht dien voor het oog en zocht den omtrek af.

Toen hield hij het instrument onbewegelijk en scheen naar iets in de verte te turen.

— Zie je iets? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ja, Brand. Van den kant van den kleinen pas naderen twee menschen.

— Kun je niet onderscheiden wat het voor menschen zijn?

— Nog niet — wacht nog even!

Er verliepen vijf minuten en toen bracht Raffles opnieuw den kijker voor het oog.

Toen hij na eenige oogenblikken het instrument weder liet zakken, lag er een verbaasde uitdrukking op zijn gelaat.

— Welnu? vroeg Brand ongeduldig.

— Het zijn twee Japanners!

— Visschers?

— Neen, dat geloof ik niet, al zijn zij zeer eenvoudig gekleed!

— Maar als het geen visschers zijn — wat zijn het dan?

— Ik zou het je niet kunnen zeggen, Brand — alleen heb ik zooveen gezien dat de beide mannen bij de enkels van hun naakte beenen door een sterke ketting aan elkander zijn getend!

HOOFDSTUK III.

HET VERDELINGSMIDDEL.

Brand had bijna een uitroep van verbazing geslaakt, zoozeer verraste hem deze mededeeling.

— Geef mij den kijker eens! zeide hij.

Hij bracht het instrument voor het oog, tuurde er aandachtig door en schudde het hoofd.

Raffles had goed gezien — op ongeveer tien minuten gaans naderden langzaam en met volkomen gelijken tred twee Japanners, gekleed in een zeer korte, wijde broek van linnen, een soort buis van dezelfde stof, zonder kraag en waarvan de wijde mouwen boven de ellebogen ophielden, sandalen van stroo aan de voeten en het hoofd gedekt door een eigenaardig gevormden hoed, als een puntige paddenstoel, en die met een koordje onder de kin werd bevestigd.

De linkerenkelen van den eenen man was door een ketting van omstreeks een meter lengte verbonden aan den rechterenkelen van den ander.

De een had een houweel bij zich, de ander een soort van korte spade, zooals sapeurs ze nog niet zoo lang geleden in de legers van sommige naties bij hun uitrusting droegen.

Zij liepen zoo snel zij konden en het duurde niet lang of het gerinkel van de ketting was duidelijk hoorbaar.

Nu en dan keken zij om en Raffles twijfelde er geen oogenblik aan, of die twee mannen werden achtervolgd.

— Het lijken wel galeiboeven! zeide Brand na eenigen tijd op fluisterenden toon.

— Ik twijfel er ook geen oogenblik aan, of zij zijn dat inderdaad, Brand! zeide Raffles. In de Japansche strafkolonies — en ook wel elders, — worden de galeiboeven nog altijd twee aan twee aan elkander geketend, om hun ontvluchting nog des te moeilijker te maken.

— Maar dit eiland, Edward, is toch geen strafkolonie! riep Brand uit.

— Tenminste niet bij mijn weten, maar het is volstrekt niet ondenkbaar dat Japan van dit kleine eilandje zulk een inrichting heeft gemaakt, want het leent er zich uitstekend toe, door zijn afgezonderde ligging. Maar wat doen onze twee geketenden nu?

De twee Japanners hadden het gehucht bereikt en zonder aarzelen traden zij de eerste de beste hut binnen.

Zij kwamen er echter spoedig weer uit en traden een tweede hut binnen.

Toen zij deze weder verlieten had een hunner een stuk brood in de hand, hetwelk hij niet zonder moeite in tweeën brak en er een deel

van aan zijn makker gaf.

Het brood was zeker heel oud en hard, maar de twee mannen waren klaarblijkelijk uitgehongerd en verslonden het met grooten spoed.

— Ik denk dat zij nu aanstonds zullen trachten, zich van die ketting te bevrijden! zeide Raffles op zachten toon.

Hij had goed gezien, want nauwelijks hadden de Japanners het brood opgegeten, of een hunner ging op den grond zitten en de andere, de man met het houweel, begon met woeste slagen van dit werktuig de schakels van de ketting aan te tasten.

Het duurde lang, eer hij er in slaagde, een der schakels te doen springen — maar toen waren de twee aaneengeketenden ook vrij, al sleepte ieder hunner een halve meter ketting mede.

Zij gingen nog verscheidene hutten binnen, misschien om naar een vijl te zoeken, maar konden blijkbaar niets van dien aard ontdekken.

Wel had een hunner ten slotte een kleinen zak in de hand, waarschijnlijk met rijst gevuld en de andere had een mes met een breed lemmet gevonden, waarvan hij de snede op zijn nagel beproefde.

Maar bij alles wat zij deden schenen de mannen bezield te zijn door de gedachte, zoo spoedig mogelijk deze plek weder te verlaten, bevreesd als zij moesten zijn voor hun achtervolgers, die zeker spoedig zouden komen opdagen.

En toen zij zich van voedsel voorzien hadden, kozen zij snel het hazenpad en verdwenen in het struikgewas.

Nog lang echter was het gerucht hoorbaar, dat de achter hen aanslepende kettingen veroorzaakten.

— Er valt niet aan te twijfelen, Edward, of wij hadden zooeven inderdaad te doen met ontvluchte galeiboeven! begon Brand toen het weder stil was geworden. Ik kan mij alleen niet voorstellen, hoe die ongelukkigen van dit eiland willen trachten te ontkomen! Zij hebben daartoe toch een vaartuig noodig, om er althans Matsushima mede te kunnen bereiken!

Maar Raffles schudde het hoofd en zeide:

— Ik geloof niet dat het gewone galeiboeven zijn, Brand! Er gebeuren dingen op dit eiland, die mij verontrusten! Die losbarsting — dit verlaten visschersgehucht — die aan elkander geketende mannen — dat alles wekt mijn nieuwsgierigheid in de hoogste mate! En ik zal niet rusten voor ik dit raadsel doorgrond heb! Kom, laten wij weder op weg gaan!

— En als wij de bewakers van die mannen

tegen het lijf loopen?

— Wij zullen het gebaande pad mijden en om de kleine dalkom heengaan. Het is een omweg, maar wij loopen dan het minste gevaar te worden gezien!

Maar juist toen de beide mannen hun schuilplaats wilden verlaten, vertoonden zich aan het einde van het smalle pad, dat naar de kust leidde, opnieuw eenige mannen.

Er waren er vijf en door zijn kijker kon Raffles zien, dat zij een uniform droegen.

Met opeengeklemd lippen bleef hij de naderenden door zijn kijker opnemen en ten slotte zeide hij, zich tot Brand wendend:

— Twee van die mannen dragen de uniform van kapitein ter zee, klein tenue. Een hunner is in civiel, met een witten helmhoed op en de beide overigen dragen de uniform van kadetten der militaire hoogeschool te Tokio!

— Zij komen hier regelrecht naar toe!

— Op zoek naar de vluchtelingen waarschijnlijk!

— Als zij ons ontdekken?

— Dat moeten wij maar aan het toeval overlaten! Het is hetzelfde waar wij ons verschuilen — en deze plek is niet beter of slechter dan iedere andere, voor zoover ik kan nagaan.

De vijf Japanners waren intusschen snel genaderd en men kon hen thans goed waarnemen ook zonder van een kijker gebruik te maken.

Zij waren allen nog jong, op den man met den witten helmhoed na, die zeker de zestig reeds gepasseerd moest zijn.

Vier hunner droegen geweren en de man in civiel hield een revolver in de hand.

Zij doorzochten snel de hutten van het verlaten visschersgehucht — en toen scheen een der kadetten in de weeke aarde het spoor te hebben gevonden van de sandalen der vluchtelingen en van de ketting, die achter hen aan sleepte.

Hij sprak even met de overigen, wees naar den grond — en daarop drongen alle vijf mannen het kreupelhout binnen en waren spoedig uit het oog verdwenen.

— Dat ziet er leelijk uit voor die ongelukkigen, meende Brand op zachten toon. Ik geef geen penny voor hun vrijheid!

— Het eiland is zoo klein, Brand, dat het inderdaad niet lang kan duren of de twee vluchtelingen zijn achterhaald!

— Zij gaan toch niet in de richting van onze vliegmaschine! hernam Brand op ongerusten toon.

— Neen — daartoe hielden zij te veel rechts aan! Ik vermoed veeleer, dat zij de vluchtelingen zullen zoeken aan dat gedeelte van de kust dat naar Mutsa-Shima is toegewend, in de ver-

onderstelling dat de beide ontsnapten daar zullen trachten met behulp van een vlot van bamboe, naar dat eiland over te steken. En laten wij nu maar spoedig onzen weg vervolgen! Het begint nu zeer belangwekkend te worden!

— Dat mag je wel zeggen! Ik gaf een lief ding als ik wist wat die Japansche militairen op dit kleine visscherseilandje komen uitvoeren! Zij zullen er toch geen militaire basis van willen maken?

— Dat zou alleen zin hebben, als China een vloot van eenige beteekenis had, mijn waarde! Maar daar de oorlogsmarine van het Hemelsche Rijk uitsluitend uit een paar verouderde bodems bestaat, behoeven de Japanners geen oogeblik te vreezen voor een aanval ter zee van de zijde der Chineezers! En tegenover ieder ander land heeft een vlootbasis in het midden van de Japansche zee volstrekt geen reden van bestaan! Het zou hetzelfde zijn alsof de Amerikanen zulk een steunpunt zouden willen aanleggen in het midden van het Ontario Meer!

— Dan geef ik het raden op! riep Brand uit. Dan begrijp ik er niets van!

— Wij zullen leeren begrijpen — als wij maar verder gaan! hernam Raffles lakoniek.

Hij had zich op de knieën opgericht, keek even om zich heen en sloeg toen rechts af, ten einde de dalkom om te trekken.

Brand volgde hem, verre van gerust over alles wat hij gezien had.

Het was een vrij groote omweg en pas ongeveer een half uur later bevonden de beide mannen zich aan de tegenovergestelde zijde van de kleine vallei, ongeveer halverwege de helling van een tamelijk steilen heuvel.

Zij namen thans de grootste omzichtigheid in acht en gingen slechts voetje voor voetje verder, telkens om zich heen ziende.

Na tien minuten hadden zij den top van den heuvel bereikt, die met mimosastruiken en dwergeiken begroeid was en slopen behoedzaam voort.

De top van den heuvel was nauwelijks vijf minuten gaans breed en toen zij den anderen rand hadden bereikt, zagen zij van een hoogte van ruim 50 meter neer op het strand en op de golven, die het bespoelden....

Zij bevonden zich ongeveer recht boven een van de twee landtongen, die zij eenige uren te voren reeds in de verte hadden ontdekt.

Die landtongen, ongeveer tweehonderd meter van elkander verwijderd, waren bijna een halve kilometer lang en omsloten een prachtige baai, een soort natuurlijke haven, door de twee landtongen beschermd tegen de woede van de golven.

De landtongen waren gedeeltelijk begroeid,

maar aan het einde gingen zij over in kale klippen van een grilligen vorm.

In het midden van de baai lag een oorlogsschip voor anker.

De Japansche vlag woei van den hoogen laadmast.

Uit de pijp krinkelden kleine rookwolkjes, die echter dadelijk door de bries uiteengedreven werden.

Het was een Japansch, modern slagschip en een van de grootste, welke Brand ooit gezien had — grooter dan de schepen van de voormalige Dreadnought Klasse.

Het voerde niet minder dan negen achttien-duimstukken, drie aan drie opgesteld in drie geweldige groote draaitorens en voorts meer dan 30 stukken van kleiner kaliber.

Zelfs de twee groote stalen traliemasten droegen snelvuurgeschut, ter hoogte van de ra's.

Er was weinig beweging aan boord waar te nemen, zooals Raffles kon opmerken, toen hij zijn kijker voor het oog had gebracht.

Op voor- en achterdek liepen een paar matrozen met het geweer op den schouder langs de verschansing op en neder.

Maar er was nog meer te zien dan dit Japansche slagschip alleen!

Ongeveer in het midden van de landtong was een klein houten gebouwtje opgericht, waarvan het doel niet aanstonds duidelijk was.

Er stak een mast boven uit en vandaar liepen draden naar het strand, waar zij verdwenen in een tweede houten huisje, niet veel grooter dan een schapenstal.

Op het strand was geen levende ziel te bespeuren, maar dicht bij de landtong lag een sloep blijkbaar afkomstig van het oorlogsschip, waarin een twaalfstal Japansche matrozen gezeten waren, de handen op de riemen rustend.

Waarschijnlijk waren de vijf mannen, die Raffles en Brand zooeven gezien hadden, met deze sloep aan land gebracht.

De twee mannen lagen dit alles geruimen tijd te bekijken, zonder een woord te spreken.

Toen wendde Raffles het hoofd naar Brand en zeide, terwijl hij zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen:

— Het wordt thans ieder oogenblik belangwekkender! De tegenwoordigheid van dat Japansche oorlogsschip, dat daar zoo rustig voor zijn anker ligt, zoekt hier iets en ik weet nog niet wat het wel kan zijn! In ieder geval staat zijn aanwezigheid hier in verband met die losbarsting van zooeven — en dat wij hier niet te doen hebben met een ramp, met een noodlottig ongeluk, blijkt voldoende uit de buitengewone kalmte die aan boord heerscht. Wanneer er ergens een toevallige ontploffing had plaats gehad,

zouden zelfs Japanners wel wat meer actie aan den dag leggen!

— Maar wat beteekenen die houten huisjes daar?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van! Ik zie dat zij door telefoondraden met elkander in verbinding staan en ik geloof ook een draad te kunnen onderscheiden, die van het oorlogsschip naar 't huisje op de landtong voert — maar waartoe zij dienen is mij volkomen raadselachtig!

— Ik krijg den indruk, Edward, alsof hier in het geheim proeven worden genomen op het gebied van de vernielingskunst!

— Je spreekt mijn eigen gedachten uit, Brand! zeide Raffles op ernstigen toon. Een dergelijk denkbeeld heeft sedert eenige oogenblikken ook bij mij post gevat! Als wij hier rustig blijven, dan zullen wij het misschien nog wel zien!

— Het is alleen maar een veronderstelling, Edward — maar neem eens aan, dat de Japs ons hier ontdekken — geloof je dat ze ons vriendelijk zouden behandelen?

— Dat betwijfel ik! antwoordde Raffles met een zonderlingen glimlach. Weliswaar heeten wij bondgenooten van de Japanners — maar als een Engelschman een van die militaire geheimen zou ontdekken, dat zij tot iederen prijs geheim willen houden, dan geloof ik dat die Engelschman den langsten tijd zou hebben geleefd....

— Wat! Zij zouden het wagen zich aan ons te vergrijpen! riep Brand verontwaardigd en ongeloovig uit.

— Twijfel daar vooral niet aan! De Japanners zijn in dat opzicht meedoogenloos — en het is een publiek geheim, dat in een ander land, dat ik nu maar niet noemen zal, arbeiders op staanden voet zijn doodgeschoten, die door louter toeval getuigen waren geweest van proefnemingen met verdragend geschut.

— Maar dan is het gevaar dat ons bedreigt, zeker niet denkbeeldig! vervolgde Brand en hij maakte onwillekeurig een gebaar in de richting van zijn revolver.

— Allesbehalve — en ik zou je dan ook wel willen verzoeken, een weinig minder luid te spreken en je hoofd wat meer naar de aarde gebogen te houden. Goede kijkers zijn altijd gevaarlijke instrumenten geweest en al liggen wij hier nu in het struikgewas verborgen — een al te snelle beweging kan, als het noodlot tegen ons is, ons verraden!

De twee mannen zwegen.

Kwartier na kwartier verstreek — en geen enkele verandering deed zich voor.

De matrozen wachtten in hun sloep, bijna onbewegelijk, de schildwachten aan boord van het oorlogsschip liepen op en neder en van tijd

tot tijd vertoonde zich een officier op de commandobrug.

Op zee was niets te bespeuren, heinde en verre, en er zou zich daar waarschijnlijk ook geen vaartuig vertoonen, want het kleine eilandje lag ver buiten de route die de schepen volgen, welke tusschen Japan en China varen.

Maar na anderhalf uur geduldig te hebben gewacht, zagen Raffles en Brand de vijf mannen, die zij zooeven reeds gezien hadden, te voorschijn komen uit de soort van insnijding in den heuvelkling, waarop het smalle pad uitmondde, dat van de baai naar het visschersgehucht voerde.

Zij hadden de ontsnapte galeiboeven blijkbaar niet kunnen terugvinden en zochten daarom het oorlogsschip weder op, waarschijnlijk overtuigd zijnde, dat de twee ontsnapte gevangenen, of wat zij anders mochten zijn, toch niet van het eiland zouden kunnen vluchten.

De sloep roeide hen naar boord terug en de riemen van de Japansche matrozen plasten gelijkmatig in het water.

De vijf mannen klommen langs de valreep aan boord, maar de sloep werd niet opgehaald.

Integendeel, een oogenblik later roeiden de matrozen zeer snel naar de landtong, die het verst van de beide verborgen mannen was afgelegen en verdwenen een oogenblik later aan den anderen kant daarvan.

Zij waren nauwelijks uit het oog, of het gerammel van een lier aan boord van het Japansche slagschip klonk en een stoompinas, bemand met zes koppen, kwam langzaam naar omhoog en beroerde ten slotte de oppervlakte van het kalme water van de baai.

De trossen werden losgemaakt, de pinas werd afgezet, de kleine schroef sloeg vinnig in het rond en het kleine vaartuig stevende in volle vaart denzelfden kant op, dien de matrozen reeds waren ingeslagen.

Met groote belangstelling hadden Raffles en Brand dit alles gevolgd.

Eenige minuten later zou hun het doel van deze manoeuvre duidelijk worden.

Want toen verscheen de pinas weder, maar ditmaal had zij een zestal kleine jonken op sleeptouw, Japansche visschersvaartuigen, waarvan thans het eigenaardige vierhoekige zeil, uit biezen gevlochten, gestreken was.

Raffles begreep aanstonds het doel.

De visschersschuiten werden naar de baai overgesleept, om vlak bij het oorlogsschip verankerd te worden, ten einde aldus aan de twee ontsnapte gevangenen de gelegenheid te beneemen, met een van die scheepjes naar Matsu-Shima, of misschien wel naar de dichtst zijnde Chineesche kust over te steken op ge-

vaar af, onderweg te worden overvallen door een van die orkanen, die in de Japansche Zee van een ongehoorde hevigheid zijn.

De pinas kon de zes ranke vaartuigjes met groot gemak slepen en even later lagen zij naast elkander, op geen 50 meter van het oorlogsschip en dadelijk werden er een drietal snelvuurkanonnen op gericht.

Aan boord van iedere jonk bleek zich een matroos te hebben bevonden, die thans allen weder in de sloep plaats namen en naar het oorlogsschip terug keerden.

De pinas echter stevende weder weg, om opnieuw de landtong te rond en uit het gezicht te verdwijnen.

Er verstreek bijna een half uur en reeds hadden Raffles en Brand hun karige lunch gebruikt die bestond uit scheepsbeschuit, een slok koude koffie en wat gedroogd vleesch, toen de pinas weder achter de landtong te voorschijn kwam, maar thans veel verder van de kust verwijderd.

Het kleine vaartuig vorderde langzaam en een oogenblik later werd de reden daarvan duidelijk.

De pinas had namelijk aan een staaltros van bijna een kilometer lengte een oorlogsschip op sleeptouw.

Door den kijker kon Raffles zien dat het een verouderd vaartuig was en blijkbaar alleen nog maar geschikt om als oud roest te worden verkocht.

Het moest echter in zijn tijd een der grootste slagschepen zijn geweest en mat minstens 26000 ton.

Kanonnen bevonden zich niet aan boord en daardoor lag het schip tamelijk hoog op het water.

Terwijl de pinas langzaam en schijnbaar met moeite den kolos door het water trok, werd er opnieuw een sloep van het voor anker liggende slagschip gestreken en er namen eenige officieren in plaats en ook de heer met den witten helmhoed.

De matrozen roeiden het kleine vaartuig naar de landtong, waarop Raffles en Brand een vrij uitzicht hadden en daar gingen de officieren aan land en richtten hun schreden naar de kleine hut.

De sloep roeide langzaam weder weg, zonder echter naar het slagschip terug te keeren.

De vijf mannen waren nu in de hut verdwenen en Raffles en Brand begrepen niet wat daarginds plaats vond, toen er zich plotseling een vreemd voorwerp van de landtong leek los te maken, dat dadelijk de opmerkzaamheid van Raffles en Brand tot zich trok.

Op het eerste gezicht leek het een enorme gummibal te zijn, die tot bijna de helft onder

water gedompeld was.

Door den afstand waren de afmetingen niet goed waar te nemen, maar Raffles taxeerde de doorsnede van het voorwerp op minstens twee meter, misschien wel meer.

Het zonderlinge voorwerp was zeker tot op dat tijdstip verborgen geweest in een kleinen inham, op slechts weinige meters van het uiteinde van de landtong en toen het zich langzaam een weinig draaide, bemerkten de twee mannen dat het meer den vorm van een ei dan van een kogel had.

De kleur was loodgrijs en uit de stalen huid van het vreemde ding staken op verscheidene plaatsen punten uit als voelhorens van een slak.

Waren er meer aan geweest, dan zou het eigenaardige voorwerp zeker nog het meest hebben geleken op een egel, die zich heeft opgerold.

Langzaam wentelend rolde het ding als het ware over het water en het moest blijkbaar voor een groot gedeelte met lucht gevuld zijn.

Het leek eerst recht op de sloep af te rollen, waarvan de matrozen met trage bewegingen de riemen hanteerden, maar week toen een weinig uit, beschreef een volledigen cirkel om de sloep op een afstand van niet meer dan vijf meter en zette toen zijn weg voort.

Het stak de baai over, scheen bij de tweede landtong even te aarzelen, keerde op zijn weg terug en draaide in een wijden boog tot tweemaal toe om het slagschip heen.

Met oogen, wijd geopend van verbazing, staarde Brand naar den rondwentelenden bol en ten slotte vroeg hij met een stem, die een weinig schor klonk:

— Wat kan dat te beteekenen hebben, Edward.

— Ik geloof dat ik het al doorzie, Brand — een nieuw verdelgingsmiddel, dat is alles! antwoordde Raffles op ernstigen toon. Ik heb het altijd wel gedacht, dat de ontwapeningsconferentie te Genève althans voor enkele naties niets anders zou zijn dan een comédie!

— Maar waardoor wordt dat ding bestuurd? Zouden er zich personen in bevinden?

— Dat acht ik al zeer onwaarschijnlijk, want het wentelt zich voortdurend om en om en het is ook te klein om meer dan twee personen te kunnen bevatten, dunkt mij! Ik vermoed dat het van de wal af en wel van dat kleine houten

huisje daarginds uit wordt bestuurd door Herziaansche golven draadloos of wie weet door welke andere methode, welke wij niet kennen!

Het donkergrijze ding had intusschen zijn weg voortgezet, had een volledige acht beschreven en zette nu koers naar zee, waar de pinas het oude slagschip thans in een tamelijk snelle vaart voorttrok.

Het stalen ei echter had zijn vaart zeer aanzienlijk versneld en vloog of rolde nu in sneltreinvvaart over de golven.

Het maakte zigzags, cirkels, lussen, schijnbaar gehoorzamend aan een geheimzinnige macht, die het leek te besturen.

Het kwam plotseling binnen enkele meters tot stilstand, dook geheel onder, rees weer boven water, en schoot het volgende oogenblik weer met verbijsterende vaart voort, keerde op zijn weg terug en werd aan den horizon klein als een stip.

Toen kwam het tot bijna bij de landtong, wentelde weder terug en gleed nu, als ware het een levend, met een eigen wil bezielde wezen, naar het op sleeptouw genomen slagschip.

Het ging er niet recht op toe, maar beschreef een kronkelende lijn en dat met zooveel snelheid, dat men het nauwelijks met den blik kon volgen.

Toen stoof het ding met ongehoorde snelheid op het oude slagschip toe — en een van zijn pennen scheen het in de zijde te treffen.

Er volgde een verschrikkelijke losbarsting, die de lucht secondenlang in trilling hield en die de boomen op het eilandje deed buigen als onder een stormwind, ofschoon de monsterbom zich op minstens twee mijlen van de kust bevond.

Raffles en Brand hadden zich onwillekeurig plat ter aarde geworpen, als om niet door de windhoos te worden meegevoerd, die over het eiland voer.

Hun trommelvliezen deden pijn van het ontzaglijke geweld van de losbarsting.

Toen zij nauwelijks eenige seconden later het hoofd weder ophieven, was er van het oude slagschip geen spoor meer te bespeuren — het was binnen enkele tellen letterlijk in stukken gescheurd en naar den bodem van de zee gezonken.

En de pinas moest uit alle macht strijden tegen de geweldige hooge golven, welke de ontploffing van den monsterbom had veroorzaakt.

HOOFDSTUK IV.

DREIGEND GEVAAR.

Geheel en al onder den indruk van hetgeen zij zooeven hadden gezien, bleven de beide mannen een oogenblik zwijgend elkander aanstaren.

Toen zeide Brand en ondanks zichzelf beefde zijn stem een weinig:

— Dat is vreeselijk!

— Het is zeker erger dan alles wat ons tot dusverre bekend is op dat gebied, Brand! antwoordde Raffles op ernstigen toon. Een slagschip van die grootte heeft 900 tot 1000 man aan boord — en je begrijpt wel dat er na zulk een losbarsting geen man, geen muis, geen vlieg in leven blijft — zij allen zouden binnen enkele tellen uit de wereld zijn geholpen! En zij zouden reeds dood zijn, alvorens het water te bereiken want de ontzettende luchtdruk zou hen allen eenvoudig de borstkas samenpersen! En tegen dit kwaad, tegen dezen vijand schijnt geen afweer te zijn! Het ding nadert met de snelheid van een locomotief in volle vaart — nog heel wat vlugger zelfs, het komt niet in een rechte lijn aanzetten, maar beschrijft een grillige baan en geen enkele kanonnier, hoe knap ook, zou kans zien, die moorddadige bom bijtijds onschadelijk te maken. Nu, de Japs mogen er prat op gaan, dat zij hier iets hebben uitgevonden, of liever een reeds bekende uitvinding in de praktijk hebben toegepast en verbeterd, waardoor het mogelijk zou zijn binnen enkele dagen tot zelfs de grootste oorlogsvloot van den aardbodem te verdelgen! Want deze voorwerpen zijn natuurlijk niet aan een afstand gebonden! Als men ze op twee kilometers uit de kust kan besturen — dan kan men het ook op vijftig, op vijf honderd — ja zelfs op vijfduizend!

— Natuurlijk, mits de juiste plek van het vijandelijke schip tot op centimeters na nauwkeurig bekend is! merkte Brand op.

— Voorloopig althans! zeide Raffles droogjes. En dat is maar een groot geluk, anders zouden de Japanners misschien kans zien met die dingen onze schepen in onze eigen havens naar den kelder te zenden, na ze eerst een reis om de halve wereld te hebben laten maken! Men kan echter een schip met een goeden kijker en bij helder weder op een afstand van 10 tot 15 zee-mijlen waarnemen — een afstand die voor het verst dragend geschut onoverkomelijk is — maar die door dat helsche ding, dat wij zooeven gezien hebben, in een paar minuten kan worden afgelegd!

Brand bleef een oogenblik in gedachten voor zich uitstaren en zeide toen:

— Wat dunkt je — zouden wij maar niet zoo spoedig mogelijk maken dat wij wegkwamen? Wij weten nu welk geheim dit eiland verbergt, wij weten wat de Japanners hier kwamen uitvoeren en wij hebben nu niets anders en niets beters te doen, dunkt mij, dan maar zoo gauw mogelijk een veilig heenkomen te zoeken! Ik ben niet lafhartiger dan de meeste andere mannen — maar ik gevoel mij hier allesbehalve op mijn gemak, want ik begin nu zelf wel te begripen dat ons leven groot gevaar loopt als wij hier worden verrast. Ik kom er nu ook achter, waarom zij galeiboeven gebruiken voor de werkzaamheden, welke hier op het eiland moesten worden verricht — die lieden komen nooit meer in de maatschappij terug, kunnen dus nergens over praten en kunnen al evenmin ontsnappen — al is die laatste veronderstelling niet geheel en al juist gebleken.

— Geloof maar gerust dat zij niet zullen rusten, voor het geheele eiland is afgezocht en zij de vluchtelingen weer in handen hebben! merkte Raffles op. Al zouden zij de bemanning van het heele slagschip er voor moeten aanwenden om een kloppjacht te houden — zij zullen niet nalaten om het te doen!

Ook in dat opzicht zou Raffles weder gelijk krijgen, want zoodra de manoeuvre was afgelopen en de pinas naar boord was teruggekeerd werden bijna alle sloepen gestreken en een honderdtal matrozen roeiden naar den wal.

Raffles had hen door zijn kijker scherp opgenomen en zeide nu:

— Ik zie al wat het is! Het slagschip is niet bemand door gewone matrozen — het zijn allen zonder eenige uitzondering jongelieden, die als adelborst studeeren en voor deze speciale gelegenheid de bemanning van het slagschip vormen. Voor het meerendeel zijn zij zonen uit adellijke families en zij zullen wel een duren eed hebben moeten zweren, met geen woord te verraden, welke proefnemingen hier plaats vinden!

— Van adel of niet van adel, Raffles — laten wij maar maken dat wij het stof van dit eiland van onze voeten schudden!

— Je hebt gelijk Brand — laten wij vertrekken! Het is hier niet veilig — en wij moeten zorgen dat die honderd of meer matrozen het eiland niet kunnen overstroomen, alvorens wij weder de vliegmaschine hebben bereikt.

De booten waren intusschen weer op het zandige strand geloopt, de roeiers sprongen vlug als apen aan land, na hun geweren te heb-

ben gegrepen en snelden onder bevel van een zestal officieren tegen de hellingen der heuvels op.

Dat het ernst was, bleek wel uit de omstandigheid dat ten slotte een groote boot van het schip werd afgezet, beladen met tenten en eetgerei.

De Japansche autoriteiten waren blijkbaar vastbesloten de ontsnapte gevangenen weder in handen te krijgen.

Het werd nu ook hoog tijd voor Raffles en Brand, den terugweg te aanvaarden, wilden zij niet verrast worden.

Zij snelden weder door het kreupelhout, dat den top van den heuvel bedekte en aanvaardden den terugtocht.

Het was echter een noodlottige omstandigheid dat zij ook ditmaal geen gebruik konden maken van het voetpad, dat naar het kleine visschersgehucht leidde, want daar zouden zij zeker onmiddellijk worden gezien — het pad liep midden door de dalkom, waarvan de bodem met kort gras bedekt was, waarin zich zelfs geen konijn zou kunnen hebben verschuilen.

En Raffles en Brand bleken er verstandig aan te hebben gedaan zich niet op dat pad te hebben gewaagd, want geen vijf minuten later zagen zij, zelf in een dicht boschje voortschrijdend, een patrouille van vijf man met snellen pas over het voetpad voortloopen.

Dat was intusschen een noodlottige omstandigheid, want dat pad leidde regelrecht naar het gehucht en vandaar was het niet ver meer van de plek, waar de vliegmaschine op de hoogvlakte was achtergelaten.

Raffles en Brand repten zich dus zooveel zij konden, maar ook de Japanners schenen groote haast te hebben — en zij waren helaas in het voordeel, want zij behoefden zich geen weg te banen door een wild begroeid bosch, waar de voet ieder oogenblik verward raakte in boomwortels en lianen, maar zij konden vlug voortschrijden langs een pad, dat misschien reeds eeuwen lang door de kleine visschersbevolking van dit eiland was platgetreden.

Hun eenige hoop was, dat de vluchtelingen spoedig ergens ontdekt zouden worden — of dat althans de Japanners de hoogvlakte niet zouden onderzoeken, overtuigd als zij moesten zijn, dat de beide ontsnapten daar boven zeker geen toevlucht zouden hebben gezocht.

Een oogenblik later hadden zij de Japanners weder uit het oog verloren.

Nu en dan klonk er een schot, dat blijkbaar bedoeld was als waarschuwingssein tusschen de Japansche patrouilles, teneinde elkander op de hoogte te houden van de plek, waar zij zich bevonden.

De twee vrienden spraken weinig — daartoe was hun geest te zeer vervuld van ongerustheid over het lot van hun vliegmaschine.

Zeker, de Engelschen waren niet op voet van oorlog met de Japanners, maar wanneer deze laatsten ook maar eenig vermoeden zouden koesteren, dat hun geheim ontdekt was, dan kon het lot van de indringers niet twijfelachtig zijn — en de Japanners behoefden voor weerwraak niet te vreezen, want zij zouden wel begrijpen dat de drie luchtreizigers hier bij toeval verzeild waren geraakt en dat omtrent hun verblijf hier in hun eigen land niets bekend was.

Men zou hen vermissen — maar geen sterfeling zou de waarheid omtrent hun lot ooit te weten kunnen komen.

Waar het zulk een groot belang betrof, als de uitvinding van een nieuw verdelgingsmiddel ter zee, daar zouden de Japanners zeker geen medelijden betoonen.

En wat hun arme vliegmaschine betreft — al was de kostbare machine ook omgeven door een metalen kast, welke alleen Raffles, Brand en Henderson wisten te openen — het zou toch niet lang duren of bekwame Japansche ingenieurs zouden het geheim van den wonderlijken motor hebben ontdekt.

Al die overwegingen spoorden Raffles en Brand aan zich zooveel mogelijk te haasten en zijn achtten dan ook niet de schrammen, die zij opliepen door hun handen en hun gelaat open te halen aan de scherpe dorens van sommige struiken.

Maar een nieuwe tegenslag wachtte hen.

Een patrouille van acht man, met geweren gewapend, kruiste hun weg en zij moesten zich geruimen tijd in het dichtste struikgewas verborgen houden, alvorens zij hun weg konden vervolgen.

Het zou natuurlijk onmiddellijke zelfmoord beteekend hebben, met hun revolvers den strijd te willen opnemen tegen acht met uitstekende geweren bewapende mannen, die zeker geen oogenblik zouden aarzelen, van hun wapens gebruik te maken.

Na deze ontmoeting, die gevaarlijk voor hen had kunnen afloopen, zetten Raffles en Brand hun toch voort, maar toen zij het als uitgestorven gehucht naderden, moesten zij opnieuw de grootste voorzichtigheid in acht nemen, want zooeven hadden zij wederom de witte uniformen der Japanners tusschen het geboomte gezien.

Zij beklommen de helling van denzelfden heuvel, waarlangs zij op hun tocht naar de zee naar het gehucht waren afgedaald en zetten zoo snel zij konden hun weg voort, aangegrepen door een onrust, waaraan zij geen uiting konden of durfden geven.

Zij waren nauwelijks tien minuten loopens meer verwijderd van de plek, waar de vlieg-machine was achtergebleven, of zij hoorden schoten knallen, drie, vier, snel achter elkaar.

— Snel, Brand, snel! riep Raffles uit. Het geluid der schoten komt van den kant van de hoogvlakte!

De twee vrienden ijlden door het dichte bosch aan het einde van het bergplateau gelegen en hadden spoedig den zoom bereikt.

Maar onmiddellijk wierpen zij zich weder plat ter aarde en verscholen zich achter een soort aardewal, aan den rand van een greppel, met mos en gras begroeid.

Wel een vijftigtal gewapende matrozen waren daar om de vlieg-machine vereenigd en Henderson stond, zijn krachtige armen met duimdikke touwen op den rug vastgebonden, met bebloed gelaat, de kleederen half verscheurd, als een gewonde stier om zich heen te zien, hijgend en vloekend als een heiden.

Aan zijn voeten lagen drie Japanners, die hij waarschijnlijk duchtig had toegetakeld, want er was geen beweging in hen te zien.

— Moeten wij dat toelaten? siste Brand tusschen de tanden, sidderend van woede. Ik heb lust om er op in te gaan!

— Heel verstandig! zeide Raffles ironisch. Dat zou zeker de schranderste wijze zijn om Henderson te hulp te komen! Daar zijn 50 man en even zooveel geweren! Voor je er met je revolver twee hebt neergelegd, ben je zelf tot een zeef geschoten! Neen, Brand — wij zijn nu eenmaal te laat gekomen, maar nu zullen wij niet de eene domheid op de andere stapelen en onzen toestand nog verergeren, door het als Don Quichottes op te nemen tegen een vijf en twintigvoudige overmacht! Henderson is verbazend sterk, dat weten wij — maar zelfs Hercules in persoon zou die scheepskabels, waarmede zij hem hebben gebonden niet kunnen vernielen!

— Dus — wij moeten werkeloos toezien? hernam Brand op heeschen toon en hij kon zich bijna niet beheerschen bij dat denkbeeld.

— Wij zullen niet werkeloos blijven, Brand! zeide Raffles. Wij zullen alleen op het goede oogenblik handelen — en niet op het slechtste dat men zich kan denken. Henderson loopt voor het oogenblik geen gevaar — anders hadden zij hem natuurlijk aanstonds neergeschoten. Zij beseffen dat hij de vlieg-machine niet heeft verlaten en zij begrijpen ook wel dat er nog meer personen met dat vliegtuig hier geland moeten zijn. Misschien hopen zij van hem te hooren, waar die anderen zich bevinden!

— En waar zullen zij hem nu heenvoeren?

— Ik denk dat zij hem aan boord van het

slagschip zullen brengen en hem daar gevangen zullen houden.

— Maar — zij zullen hem dooden, als zij ons niet vinden!

— Wij zullen hem redden voor zij dat hebben kunnen doen! riep Raffles op vastberaden toon uit. Wees niet dwaas en tracht niet als een dolleman het onmogelijke te bereiken! Het betekent onze onmiddellijke dood, als wij op dit oogenblik wilden trachten, Henderson te bevrijden!

Juist toen Raffles dit gezegd had, zette een stoet van meer dan 20 personen zich in beweging, waarvan Henderson het middelpunt vormde.

De stoet trok door het boschje, op geen 50 meter afstand van de schuilplaats waar Raffles en Brand zich bevonden en het was zeker een groot geluk te noemen, dat zij daar niet ontdekt werden.

Van de overige matrozen verpreidden er zich een 25-tal opnieuw over het eiland en vier bleven op wacht bij de vlieg-machine.

De gewonden waren meegenomen door het eerste groepje van 20 man.

Raffles wachtte tot er van de witte uniformen niets meer te bespeuren viel en zeide toen op zachten toon tot Brand:

— Zoodra de gelegenheid zich voordoet, moeten wij trachten ons weder in het bezit te stellen van onze vlieg-machine, want zonder die kunnen wij toch niets uitrichten!

— En Henderson?

— Wij zullen nu eerst zien wat zij met hem uitrichten, maar ik ben overtuigd, dat hij naar het oorlogsschip gebracht wordt. Het is echter noodzakelijk, dat wij daaromtrent zekerheid hebben.

En weer ondernamen Raffles en Brand den tocht dwars over het eiland, maar thans volgden zij het spoor van degenen, die Henderson hadden weggevoerd, onverschillig voor de mogelijkheid, dat zij zouden worden gezien.

Het geluk was hen echter gunstig, want zij konden zonder te worden ontdekt, de heuvelrij in het Oosten weder bereiken, juist op het oogenblik dat de Japanners Henderson dwongen in een der sloepen te stappen, die daarop aanstonds naar het voor anker liggende slagschip roeide.

Toen de beide mannen zich overtuigd hadden dat Henderson aan boord was gebracht, haalden zij althans een weinig geruster adem.

Nu Henderson niet op slag was gefusilleerd werd de kans grooter, dat zij hem zouden weten te redden.

Het was duidelijk dat de Japanners eerst wilden trachten, ook de overige reizigers die met

de vliegmaschine hier waren neergestreken, in hun macht te krijgen.

Zij hadden in Henderson klaarblijkelijk dadelijk den ondergeschikte herkend, al was het maar wegens de onnavolgbare wijze, waarop hij zijn echt Londensche vloeken liet rollen.

Een oogenblik bleven Raffles en Brand zich verscholen houden onder het dichte struikgewas, waarmede de top van den heuvel, die zich boven de landtong bevond, begroeid was.

Het was toen omstreeks drie uur in den middag.

Na langen tijd met gefronste wenkbrauwen naar het voor anker liggende oorlogsschip te hebben gestaard, begon Raffles:

— Ik geloof werkelijk dat wij voor het oogenblik omtrent het lot van onzen braven Henderson niet al te ongerust behoeven te zijn. Men zal hem ondervragen, want zelfs Japanners kunnen moeilijk om deze reden een moord in koelen bloede plegen en er zal dus een soort verhoor voorafgaan aan de terechtstelling! Zij kunnen echter Henderson niet dooden, als zij ook de overige indringers niet in handen hebben want het gevaar blijft immers bestaan, dat zij kans zien te ontsnappen en wanneer zij in Engeland een verhaal gaan doen van het gebeurde dan brengen zij Japan daardoor in een zeer onaangename positie ten aanzien van den bondgenoot. Zij zullen dus allereerst geen poging onbeproefd laten, teneinde de personen in handen te krijgen, die met de vliegmaschine zijn neergestreken op een eiland, welks bestaan zij zelfs wel hadden willen verloochenen, als dat slechts mogelijk ware geweest. Toch blijft onze toestand zeer gevaarlijk, want wij mogen niet vergeten dat op het oogenblik „De Sperwer”, onze vliegmaschine door vier met geweren bewapende Japanners bewaakt wordt. En er is geen sprake van, of door dit te doen zijn zij in hun recht, want in ieder geval hebben wij niet voldaan aan de douaneformaliteiten.

— Dat alles zal ons toch hoop ik niet beletten, Edward, desnoods het onmogelijke te beproeven de vliegmaschine weer in ons bezit te brengen? riep Brand op grimmigen toon.

— Natuurlijk niet! antwoordde Raffles. Maar

wij zullen verstandig doen, als wij daarmee wachten, totdat wij weder over de hulp, over de kracht van Henderson kunnen beschikken. Ik behoef je zeker niet te zeggen dat wij met onze pogingen zullen moeten wachten tot de duisternis is ingevallen. Ondernamen wij het thans, dan konden wij ons evengoed dadelijk gevangen gaan geven.

Brand, die den blik onafgewend op het groote slagschip gevestigd hield, zeide nu:

— Het is mij niet recht duidelijk, Edward, hoe dit alles moet eindigen! Het kan je toch geen ernst zijn, te willen beproeven, Henderson van dat oorlogsschip te gaan bevrijden?

— Dat is het toch inderdaad — en ik denk zelfs te zullen slagen! antwoordde Raffles bedaard. Versta mij wel — niet in deze kleederen, die wat al te zeer in het oog vallen en ons ook het zwemmen beletten!

— Zeg mij eens hoe je aan andere kleederen denkt te komen!

— Op geen andere wijze, dan door ze aan anderen af te nemen! Misschien ook vinden wij wel iets in een der bamboehutten van het visschersgehucht.

— Alles goed en wel — maar dan wacht ons zeker een kogel, wanneer men ons grijpt!

— Oh, wat dat aangaat — ik maak mij niet de minste illusie, dat de kleederen die wij thans dragen, ons zullen beschermen! Onze nationaliteit zal dat zelfs niet doen! Wij zijn ongewenschte en zeer gevaarlijke getuigen geweest van proefnemingen met een nieuw verdelgingsmiddel — en de Japanners zullen al te veel waarde hechten aan het bewaren van hun geheim, dan dat zij ons in het leven kunnen laten!

— Dat alles zijn minder prettige vooruitzichten, Edward! hernam Brand op mistroostigen toon.

— Wij hebben ons in de omstandigheden te schikken, dat is alles! Wij zijn zoo onverstandig geweest, niet onmiddellijk te vertrekken — en dat alles is mijn schuld! Het helpt echter niet of wij als oude vrouwen wat blijven babbelen over onze onvoorzichtigheid — wij zullen moeten handelen!

HOOFDSTUK V.

BIJ HET AANBREKEN VAN DE DUISTERNIS.

Ongeveer tien minuten later had er opnieuw een verandering van tooneel plaats.

Weder werden de sloepen gestreken en de matrozen, die Henderson naar het oorlogsschip hadden gebracht, keerden weder naar land terug, thans vermeerderd met nog een tiental officieren.

Het was duidelijk, dat de bevelhebber van het slagschip een goed georganiseerde klopjacht over het geheele eiland bevolen had.

Inderdaad moest er hem wel zeer veel aan gelegen zijn, de Westerlingen tegenover zich te zien, die het geheim der nieuwe uitvinding hadden verrast.

De sloepen werden op het strand getrokken en bleven daar onder de bewaking van vier matrozen achter.

Raffles bracht zijn kijker voor het oog en tuurde naar het slagschip.

Het was daar nu aan boord zeer stil en het leek wel of de geheele oorlogsbodem was uitgestorven.

Raffles liet den kijker weder zakken en zeide op zachten toon:

— Ik begin te vermoeden, dat de bemanning van dat schip slechts zeer weinig talrijk is. De gewone equipage is, waarschijnlijk onder het voorwendsel van een reparatie aan het schip, tijdelijk met verlof gezonden en alleen de officieren zijn gebleven, aangevuld met adellijke cadetten! Ik denk dat zelfs het machinekamerpersoneel uit louter ingenieurs bestaat! Inderdaad zijn honderd mannen ook ruimschoots voldoende om het groote schip te besturen, van het oogenblik af, dat de kanonnen niet behoeven bediend te worden. Wanneer het geluk ons nu dienstig is en die honderd man blijven voorloopig aan land — dan zullen wij ons op dat groote, als uitgestorven schip vrij gemakkelijk aan het oog kunnen onttrekken, vooral wanneer wij maar eerst behoorlijke kleederen hebben.

Op dat oogenblik verschenen er juist een paar mannen aan dek, het geweer met de bajonet er op geplant, in de hand, die een achttal

anderen voor zich uit schenen te drijven.

En die acht mannen geleken al bijzonder veel op de ontsnapte vluchtelingen.

Zij droegen dezelfde korte broeken en buizen met half lange mouwen van linnen, denzelfden zonderlingen hoed en zij waren twee aan twee met de enkels aan elkander geketend.

Zij droegen allen spaden of houweelen en werden naar een van de sloepen geleid, die reeds buiten boord hing.

Zij namen er in plaats en de twee gewapenden volgden hen.

De lier begon te werken en de sloep zakte langzaam naar de oppervlakte van het water.

De takels werden losgemaakt, de slaven — want anders kon men hen niet noemen — bogen zich over de riemen en de sloep voer naar de dichtstbijzijnde landtong, bestuurd door een der bewakers, terwijl de tweede op den voorplecht stond, met het meertouw reeds in de hand.

De boot bereikte spoedig de landtong, de gevangen en klonnen niet zonder moeite aan land, gehinderd als zij werden door hun ketenen en een oogenblik later zagen Raffles en Brand hen met hun spaden en houweelen bezig, terwijl de twee bewakers met het geweer onder den arm toekeken.

Wat zij eigenlijk deden, was op dien verren afstand niet goed te zien, maar naar het scheen, groeven zij een diepe geul over de geheele lengte van de landtong, misschien wel bestemd om later elektrische kabels op te nemen.

Intusschen werd de toestand van de twee mannen vrij gevaarlijk, want het toeval behoeft slechts te willen dat de vijf en dertig mannen, die nu aan land waren gekomen, hun richting uitkwamen, om hen aanstonds te doen ontdekken en dan zouden zij met hun revolvers waarschijnlijk weinig hebben in te brengen tegen de met geweren bewapende Japanners.

Maar deze bleven niet bij elkander, maar verdeelden zich in kleine groepen, juist als den eersten keer.

Bij troepjes van drie of vier man togen zij landinwaarts en het duurde niet lang of zij

waren allen aan het oog onttrokken.

Een der patrouilles trok op een afstand van hoogstens 25 meter voorbij de schuilplaats van Raffles en Brand en een der mannen keek zelfs hun richting uit, zonder hen echter te zien.

Met dat al werd het thans zeer gevaarlijk het eiland nogmaals te doorkruisen, want het had talrijke open plekken, waar men dadelijk zou worden opgemerkt en de Japanners zouden dus hun onderzoekingen wel beperken tot de bosschen en het kreupelgewas.

De uren verstreken en om half zes begon snel de schemering der Tropen te vallen.

Raffles en Brand, die slechts nu en dan eenige woorden met elkander wisselden, aten weder wat beschuit en droog vleesch en beraadslaagden toen wat zij zouden doen.

De vier Japanners, die bij de sloepen waren achtergebleven, zaten nu, sigaretten rookend, bij elkaar, met het gelaat gewend naar het eiland.

Er zou niet aan te denken vallen, hen op dat volkomen kale strand, dat meer dan 100 meter breed was, te overvallen, om daarna met een der sloepen naar het schip te gaan.

Daartoe was het trouwens nog veel te licht.

Toen besloten de beide mannen, het er eens op te wagen en te zien hoe het met de vlieg-machine stond.

Zij zouden dan door de bosschen kunnen gaan en nog tijdig genoeg aankomen om bij daglicht den toestand te kunnen opnemen.

Onder het nemen van de grootste voorzorgen keerden zij dus weer terug, maar zij hadden nog geen kwartier geloopen, of Raffles greep Brand plotseling bij den arm en dwong hem, stil te staan.

Zijn geoeffend oor had het kraken van takken gehoord en groote wilde dieren leverde dit eiland niet op — dus het geluid moest door een menschelijk wezen veroorzaakt worden.

Brand wist nog niet, waarom Raffles hem liet stilstaan, toen er eensklaps op een paar passen naast hem een gedaante uit het kreupelhout sprong, die zich met opgeheven dolkmes op hem wilde werpen.

Vlugger dan de gedachte had Raffles Brand achteruit getrokken en den aanrander bij den opgeheven arm gegrepen.

Het was een van de vluchtelingen en naar het scheen was hij er in geslaagd, zich te bevrijden van de ketting aan zijn enkel.

Raffles draaide den arm van den Japanner met zooveel kracht om, dat de man met een kreet van pijn zijn dolk liet vallen.

Zijn makker kwam nu eveneens te voorschijn met zijn houweel in de hand, maar Brand had tijd gevonden, zijn revolver te trekken en hield hem den man dreigend voor.

Dit alles had binnen enkele seconden plaats gehad en de kreet van den Japanner was het eenige geluid dat bij dezen korten strijd vernomen werd.

Raffles verstond en sprak voldoende Japansch om een der vluchtelingen te kunnen bevelen, zijn houweel te laten vallen.

— Wat bezielt die kerels eigenlijk, om ons aan te vallen! riep Brand verontwaardigd uit. Wij hebben hun geen stroobreed in den weg gelegd!

— Misschien verbeelden zij zich wel, dat wij hier met een of ander vaartuig zijn gekomen en wilden zij ons uit den weg ruimen, om zich er naderhand ongestraft van te kunnen meester maken en dan naar Matsu-Shima over te steken. Hoe het zij — zij zijn mij welkom die schelmen — zij kunnen mij van dienst zijn!

— Op welke wijze dan wel!

— Eenvoudig door mij hun kleeren af te staan!

— Die zullen ons nooit passen! Zij zijn kleiner dan wij!

— Dat doet er weinig toe — de broeken en de mouwen waren toch reeds te kort — en een beetje meer of minder zal er wel niet op aan komen!

— Je zult toch hun uiterlijk niet willen nabootsen!

— Dat zou wel wat al te veel van mij gevergd zijn, want ik heb nu niet de middelen bij mij, om mij behoorlijk te kunnen vermommen! Ik zie dan ook volstrekt geen kans de gele gelaatskleur van deze lieden en den scheeven stand van hun oogen na te bootsen — nog daarvan afgezien, dat zij koolzwarte oogen hebben! Het zal echter voor ons doel wel voldoende zijn, als wij niet onmiddellijk als Europeanen herkend worden — de breede rand van den hoed komt ons wonderwel te stade!

De beide galeiboeven waren intusschen op de knieën tot vlak voor de Westerlingen gekropen en keken met schuwe blikken naar hen op, in bedwang gehouden door Brand's revolver.

Raffles bedacht zich niet, maar sneed een eind van het touw, hetwelk Brand om zijn middel gewikkeld droeg en snoerde daarmee de beide gevangenen de armen op den rug, terwijl hij hun enkels zoodanig samenbond dat zij slechts kleine stappen zouden kunnen doen.

Toen gebod hij met een bevelend gebaar:

— Loop voor ons uit! Er zal u niets kwaads geschieden, wanneer gij u niet verzet!

De Japanners, die wel inzagen, dat zij voorloopig van deze beide Westerlingen niets te duchten hadden, liepen gewillig voort.

De schemering begon reeds tot duisternis over te gaan en onder het geboomte was het zeer

moeilijk op meer dan 20 meter afstand voor zich uit te zien.

Raffles voerde de beide gevangenen naar het gehucht en bereikte dit omstreeks tien minuten later.

Hij liet Brand zich vergewissen dat het nog altijd volkomen verlaten was en dwong toen de beide Japanners een van de bamboehutten binnen te gaan.

— Leg uw kleeren af! beval hij op korten toon, na de touwen weer te hebben losgeknoopt.

De Japanners schenen een oogenblik te aarzelen, zeer verbaasd over dit bevel, maar een enkele beweging met de revolver was voldoende om hen snel de korte linnen broek en het buis te laten afleggen, waaronder zij volstrekt geen andere kleedingstukken bleken te dragen.

Het was echter zoo warm, dat de Japanners geen hinder zouden hebben van hun onvrijwillige naaktheid en bovendien kwam Brand een oogenblik later aandragen met een paar dekens welke hij in een der andere hutten had gevonden.

— Ontdoe je nu zoo spoedig mogelijk van je kleeren en trek het goed van den kleinsten schelm aan! Het is misschien niet zeer smakelijk, maar — wij springen aanstonds in zee en de golven zullen alle onzuiverheid wel van ons afspoelen. En al was dat niet het geval — wij moeten voor Henderson iets over hebben!

— En als deze lieden ons verraden?

— Hoe kunnen zij dat, daar zij volstrekt niet weten wat wij willen uitrichten! Maar uit overmaat van voorzorg zal ik hen wel beletten zich van deze plek te verroeren! Wij zullen hen eenvoudig met de ruggen tegen elkander binden en hun voeten kluisteren! Zij kunnen dan mijnentwege op den grond gaan liggen, totdat wij weder teruggekeerd zijn.

Brand begon zich haastig van zijn kleeren te ontdoen en trok, niet zonder eenigen tegenzin de linnen broek en het linnen buis van den kleinste der beide vluchtelingen aan.

Het was een geluk dat de kleederen den Japanners wijd om het lichaam hadden gehangen — want Brand kon maar juist de knopen dicht krijgen.

Raffles volgde hierop zijn voorbeeld en ten slotte deden zij de sandalen aan, na deze aan de beide galeiboeven te hebben ontnomen.

De twee Japanners werden vervolgens stevig aan elkander vastgebonden, zoodat er geen sprake van was, dat zij zichzelf zouden kunnen bevrijden en daarop verlieten Raffles en Brand de hut, nadat de eerste de gevangenen op zachten toon had toegeroepen:

— Men zal u hier wel spoedig komen bevrijden, geduld dus, raad ik u aan!

Raffles tuurde een oogenblik in de duisternis en wenkte toen Brand hem te volgen.

Hij had breede mes van den Japanner in zijn gordel gestoken, waarmede hij de linnen broek om zijn middel had dichtgesnoerd en zijn revolver met een dun touw tusschen de schouderbladen bevestigd, na ze in een stuk gummi-doek te hebben gewikkeld.

Brand volgde dit voorbeeld en nu slopen de beide mannen zoo snel zij konden langs het voetpad naar de kust.

Zij wisten zeer goed, dat zij op die wijze gezien konden worden — maar dat moesten zij er op wagen — zij wilden nu geen tijd meer verliezen door den omweg te maken.

Toen zij omstreeks tien minuten hadden geloopt, slaakte Brand een gedempten kreet van pijn.

Hij bukte zich en raapte het zware voorwerp op waartegen hij zooeven met zijn naakten, slechts van een sandaal voorzienen voet had gestooten.

Het was een stuk van den ketting, waarmede de enkels van de beide ontsnapte gevangenen aan elkaar geboeid waren geweest.

Raffles nam hem den ketting af, woog het voorwerp glimlachend in de hand, bevestigde het aan zijn gordel en ging verder.

De duisternis was nu volkomen.

Een paar keeren moesten zij snel in het korte gras gaan liggen, toen zij door het geritsel in het struikgewas gewaarschuwd werden, dat er een patrouille voorbijtrok.

Er was niet aan te twijfelen — de onderzoekingen duurden nog altijd voort.

Zij bereikten de insnijding in de heuvelrij en vervolgens het strand.

Het mocht een zeer gunstige omstandigheid heeten, dat het een donkere nacht was en dat de maan zich schuil hield achter een wolkenfloers.

Het was zeer warm en denkkelijk was er een onweer op komst.

Een oogenblik bleven de twee mannen stilstaan en tuurden naar zee.

Van het slagschip was weinig anders te zien dan een donkere massa, met hier en daar een enkel lichtje.

Op de commandobrug echter gloeiden eenige elektrische lampen en bij het licht daarvan kon men een hoofdofficier op en neder zien loopen.

Van de sloepen was niets te zien, maar zij waren er zeker nog, want de vier bewakers zaten bij een klein kampvuurtje, nog altijd hun sigaretten rookend en wachten met het geduld, dat aan alle Oostersche volkeren eigen is.

Raffles en Brand slopen een weinig naderbij en waren al spoedig tot de overtuiging geko-

men, dat een overval zeer bezwaarlijk zou zijn uit te voeren.

Wat zouden zij trouwens hebben aan een der sloepen?

Zij konden zulk een boot niet gebruiken, want de komst daarvan zou onmiddellijk gemerkt worden.

Sloepen waren er nog genoeg aan boord van het slagschip en als zij er naderhand een noodig hadden, zouden zij er een kunnen nemen — natuurlijk als de omstandigheden daarvoor gunstig waren.

In een grooten boog liepen zij om het kampvuur heen en bereikten de landtong.

Zij liepen door het korte kreupelhout en konden bijna tot halverwege de landtong gaan.

Nauwelijks honderd meters scheidde hen hier van het slagschip.

Zij aarzelden niet langer, maar stapten in de zachtjes kabbelende golven, die hen al spoedig tot aan de borst kwamen en begonnen toen zoo stil mogelijk, maar met krachtige slagen naar het Japansche oorlogsschip te zwemmen.

HOOFDSTUK VI.

AAN BOORD VAN DEN JAPANNER.

Voor twee voortreffelijke zwemmers als Raffles en Brand beteekende deze zwemtocht al zeer weinig.

Zij naderden het schip aan de zijde van den voorsteven, vanwaar de kolossale ankerketting met haar armdikke schakels schuin afhing en in de golven verdween.

Zij grepen zich aan dezen ankerketting vast en klommen er langs naar boven als langs een ladder, zonder dat de ketting ook maar in het minst bewoog.

De schakels van bijna een meter lengte waren zoo zwaar en de ankerketting stond zoo strak, dat er wel vier mannen tegelijk langs naar boven hadden kunnen klimmen, zonder dat zij een centimeter uit de richting zou zijn gegaan.

Het kluisgat was zoo wijd, dat Raffles en Brand gemakkelijk ruimte vonden om naar binnen te klauteren.

Zij waren in een stikdonkere ruimte en moesten hun weg zoeken door zich steeds aan den ankerketting vast te houden, die een eind verder op het gangspil moest eindigen.

Vijf passen verder verdween de ketting door een wijd gat — maar toch niet zoo wijd, dat zelfs Brand, die het tenerst was, er door had kunnen kruipen.

Gelukkig was de wand, waarin zich dit gat bevond, van hout en Raffles kon het met zijn mes zoo verwijden, dat er ruimte werd gemaakt om hen beiden te laten doorgaan.

Het werkje had intusschen ruim een uur geduurd.

Toen zij door het gat waren geklommen, waardoor ook de ankerketting liep, bevonden zij zich in een tweede ruimte, die flauw verlicht werd door een groote opening in de zoldering.

Vlak onder deze opening bevond zich een katrol van reusachtige afmetingen, waarover de ankerketting liep.

Achtereenvolgens klommen de beide mannen weder langs de schakels omhoog en klauterden toen door de opening.

Zij bevonden zich op het lage voordek.

Vlak voor hen bevond zich een van de reusachtige gangspillen, die door electriciteit werden gedreven.

Zij bleven hier een oogenblik luisteren, maar alles was doodstil.

Slechts op verren afstand hoorden zij den eentonigen stap van een schildwacht.

Zij konden van hun schuilplaats duidelijk de commandobrug waarnemen, die verlicht werd door vier elektrische lampen.

Een enkele officier liep er heen en weder, met de handen op den rug.

Het licht bestraalde ook een gedeelte van het dek.

Brand bracht zijn mond vlak bij het oor van Raffles en fluisterde hem toe:

— Wij zijn nu goed en wel aan boord gekomen, Raffles — maar wat nu verder? Hoe moeten wij op dit reusachtige schip de plek vinden, waar onze brave Henderson gevangen zit?

— De cachotten aan boord bevinden zich meestal in het vooronder, Brand en daar zullen wij beginnen met ons onderzoek. Ik geloof, dat ik ook eenig gerucht hoor daar beneden — het is vermoedelijk ook de verblijfplaats van de dwangarbeiders.

Hij had zijn puntigen hoed diep over de oogen getrokken en kroop nu behoedzaam over het voordek, groot al een balzaal en helder en wit geschuurd.

Het bleef een gevaarlijke onderneming, want de gestalten der beide mannen moesten afsteken tegen dien lichten planken vloer.

Raffles en Brand maakten echter gebruik van iedere oneffenheid, van de kanonnen, die thans met zwarte hoezen van geolied zeildoek overtrokken waren, van de kaapstanders, de laadmast en ten slotte van den ontzaglijk grooten draaitoren met zijn drie dreigende monsterkanonnen.

Zij bereikten zodoende een smalle ijzeren trap en begonnen die met de grootste behoedzaamheid af te dalen.

De kleine bemanning van het oorlogsschip

scheen reeds in diepe rust verzonken te zijn — of er bevonden zich slechts zeer weinig personen aan boord, tenminste Raffles en Brand vernamen maar zeer weinig gerucht.

De trap liep uit op een smalle gang, spaarzaam verlicht door een enkel gloeilampje en waarop aan de eene zijde een viertal deuren uitkwamen.

Van achter een dier deuren klonk gedempt gepraat.

Raffles bukte zich, wierp een blik door het sleutelgat en zeide toen op zachten toon Brand:

— Dit is het verblijf van de dwangarbeiders! De ongelukkigen zijn daar met zijn twaalven bijeen, nog altijd twee aan twee aan elkaar gekoppeld! Er staan britsen en sommigen slapen reeds, met de ketenen nog om de enkels!

— Is er geen bewaker bij hen?

— Neen, maar deze stalen deur is stevig gesloten!

— Maar de cachotten — waar vinden wij de cachotten? drong Brand op zachten toon aan.

— Wij zullen er naar gaan zoeken, Brand!

Op de gang liep een dwarsgang uit, die tot diep in het voorste gedeelte van het schip scheen voort te loopen.

De twee mannen gingen deze gang in — maar zij hadden nog geen drie passen gedaan, of zij traden zoo snel zij konden weder achteruit.

Want heel aan het einde van de gang hadden zij iets zien flikkeren — het bleek de bajonet te zijn op het geweer van een schildwacht, die met zachte schreden op en neer liep voor een der laatste deuren in de gang.

Juist bijtijds trokken Raffles en Brand zich weder in de hoofdgang terug.

Toen begon Raffles fluisterend.

— Dat ziet er leelijk uit! De gang is heel lang, wel bijna 20 meter en ik zie niet goed in, hoe wij dien schildwacht ongemerkt moeten naderen en onschadelijk maken!

— En het moet toch gedaan worden, Raffles het is bijna zeker dat onze brave reus achter een van die deuren zit!

— Maar de gang is verlicht, al is het niet zeer helder — de man zal ons zien aankomen en in die smalle gang zal zijn kogel ons wel niet missen!

— En toch moet het gedaan worden! hernam Brand op fluisterenden toon, maar waarin al zijn ongeduld doorklonk. Wij zijn nu dicht bij het doel — wij mogen thans niet opgeven!

— Daaraan denk ik dan ook geen oogenblik, stelde Raffles hem gerust. Ik denk alleen maar over het beste middel, den schildwacht tot zwijgen te brengen, zonder dat het al te veel leven

maakt — en vooral zonder dat er geschoten behoeft te worden! Als hij de gang maar eens in haar volle lengte ten einde liep — dan was er al veel gewonnen!

— Zouden wij de gang niet van een andere zijde kunnen binnegaan?

— Het zou te probeeren zijn — maar dan zouden wij dien gevaarlijken tocht over het voordek opnieuw moeten maken — en het lot kan ons wel wat minder gunstig gezind zijn dan zooeven! Maar stil, daar hoor ik de voetstappen van de schildwacht naderen!

Inderdaad, de afgemeten stappen van den Japanner kwamen naderbij.

Zien konden de beide mannen hem niet, daar zij zich weder in de hoofdgang hadden teruggetrokken.

Altijd naderbij kwamen de voetstappen — toen kwam er een oogenblik van rust, alsof de schildwacht zich omdraaide — en toen begonnen de stappen zich weder te verwijderen.

Raffles wierp snel een blik om den hoek van de gang.

De schildwacht bevond zich op een afstand van nauwelijks vijf meter.

Niemand kon zeggen, of hij zijn wandeling nogmaals zoover zou uitstrekken.

Raffles aarzelde dus niet.

Hij stootte Brand aan en gleed toen als een slang, onhoorbaar op zijn biezen sandalen, de dwarsgang binnen.

Hij naderde den schildwacht tot op bijna een halve meter.

Toen schraapte hij de keel — de Japanner keek onwillekeurig even om, meer verbaasd dan verschrikt.

Hij liet een gedempten keelklank hooren bij het zien van den gewaanden dwangarbeider en voor hij goed en wel wist wat hij van diens verschijning moest denken, trof de vuist van Raffles hem met verbazende kracht tegen het midden van de kin.

De man tuimelde achterover en zijn geweer ontgleed hem, maar voor het kon vallen, had Raffles het wapen gegrepen!

Brand, die hem gevolgd was, sprong als een tijger op den schildwacht toe en had hem in een oogwenk, zijn eigen zakdoek in den mond geduwd.

Hij wentelde hem om, bond hem de polsen op den rug samen en snoerde zijn beenen aan de enkels en boven de knieën zoo stevig vast, dat de schildwacht geen vin zou kunnen verroeren.

Zoodra dit gedaan was, liep Raffles haastig de gang ten einde.

Hij kwam voorbij een paar stalen deuren met een vierkant luikje bovenin, afgesloten door

kruiswijs geplaatste tralies, maar een blik door deze luikjes schonk hem de overtuiging, dat deze cachotten onbezet waren.

Maar toen hij een blik wierp door op een na het laatste cachot ter linkerzijde, meende hij eenige beweging te bespeuren in de duisternis.

Hij fluisterde zachtjes den naam van Henderson en dadelijk verscheen het breede, glimlachende gelaat van den trouwen reus voor het kleine luikje.

— Goeden avond, Mylord! zeide hij, even kalm alsof hij zich te Londen had bevonden en zijn meester begroette. Ik wist wel dat gij zoudt komen en ik ben blij toe, want het is hier niet heel frisch in deze nauwe hokken!

— Stil, Henderson — spreek niet te luid! waarschuwde Raffles hem. Wij zijn nog lang niet waar wij wezen moeten! Deze deur is van staal — en als de bewaker niet den sleutel bij zich draagt, iets waaraan ik sterk twijfel, dan weet ik nog niet goed, hoe ik deze deur moet openen! Wacht een oogenblikje en beweeg je niet!

Raffles onderzocht vlug het slot, voor zoover dat mogelijk was bij het flauwe licht in de gang die alleen tamelijk helder verlicht werd in de buurt van de electriche gloeilamp en keerde toen terug naar den nog altijd bewusteloozen schildwacht.

Hij doorzocht haastig al diens zakken, maar wat hij vreesde bleek waar te zijn — de man had een gouden sigarettenkoker, een beurs van fijn leder, een fraaie Marokkijnen portefeuille, een sigarettenpijpje en nog enkele andere kleinnigheden in zijn zakken — maar de vurig begeerde sleutel was er niet!

— Geen sleutel, Edward? vroeg Brand op fluisterenden toon.

— Neen — en wij moeten dien sleutel hebben, tot iederen prijs! Er valt niet aan te denken, het slot op een andere wijze te openen dan met den sleutel die er op past! Ik heb trouwens volstrekt niets bij mij, dat op een looper gelijk.

— Maar mijn hemel — waar moeten wij dien sleutel dan vinden? vroeg Brand verschrikt.

— Die moet in de hut van den kapitein zijn! Ga mede! Het kost wat het kost — wij moeten dien sleutel hebben!

De beide mannen maakten hun revolvers los, namen die ter hand en slopen zoo snel zij konden de gang weder uit, na den bewusteloozen schildwacht in een der cellen te hebben gesleept, waarvan de deur op een kier stond.

Zij beklommen als katten de trap, bereikten het dek weder en daargekomen maakte Raffles het eind ketting met een dun koordje vast aan zijn enkel en dien van Brand.

Beiden trokken hun hoed zoo diep mogelijk

in de oogen en liepen toen langs de geschuts-torens, juist met elkander in den pas, zoodat de ketting het minst mogelijke geraas maakte, naar het middelste gedeelte van het schip, waar zich de ruime hut van den kapitein moest bevinden.

En het moest wel zoo zijn als Raffles vermoed had — er hadden zich zeker niet veel meer dan honderd man aan boord bevonden en deze waren zoo goed als allen op het oogenblik aan land.

Alleen het machinekamerpersoneel en de stokers bevonden zich waarschijnlijk aan boord, maar van hen zouden de beide stoutmoedige mannen geen hinder ondervinden, want zij waren door minstens vier of vijf stalen dekken en door een afstand van bijna 50 voet van hen gescheiden.

Raffles kende de inrichting van oorlogsschepen op een prik en het duurde dan ook niet lang of hij had midscheeps de kajuit gevonden, die aan den kapitein moest toebehooren.

Want toen hij een blik door het ronde kajuitvenster wierp, aangebracht in den zijwand van de dekhut, zag hij, dat deze zeer ruim en met zekere weelde was ingericht.

En zijn hart klopte, toen hij, glinsterend in het licht van de electriche lamp die brandde, een groot aantal sleutels zag, bevestigd op een groot zwart sleutelbord en opgehangen aan haken, ieder van een cijfer voorzien.

Hij greep Brand bij den arm en liep met hem naar de deur, die zooals hij wel dacht, niet gesloten was.

Het nummer van het cachot was acht en hij greep dadelijk, zoodra hij het vertrek was binnengetreden, den sleutel, die aan het haakje van dat nummer hing.

Reeds bukte hij zich, om nu snel den ketting van zijn voet weer los te maken, daar hij niet behoefde te vreezen voor een ontmoeting, zooals zooeven gebleken was, toen er op het dek schreden weerklonken in de richting van de deur.

De twee mannen hadden nog maar juist den tijd, snel achter het gordijn te gaan staan, hetwelk was opgehangen in de deuropening, welke de eigenlijke hut scheidde van het kleine slaapvertrek.

Het was hier stikdonker en zij zouden zeker niet gezien worden.

Toen Raffles de hand tastend uitstak, ontmoette deze den schakelaar van het electriche licht, hetwelk hij dus, als het noodig mocht zijn, dadelijk kon ontsteken.

Reeds werd de deur van de hut geopend en er trad iemand binnen.

Door een kleine kier in het gordijn kon Raffles zien dat het een officier van hoogen rang was, waarschijnlijk de bevelhebber in persoon.

Hij sloot de deur en nam plaats voor een massief bureau, waarvan hij de klep opende met een kleinen sleutel, dien hij uit den zak nam.

Een paar seconden later vernam Raffles een geluid dat hem zeer bekend en liefelijk in de ooren klonk — het was het gerinkel van goud.

Daar de kapitein half met den rug naar hem toegewend zat, durfde Raffles het gordijn wel een weinig verder terzijde slaan en hij zag nu dat de Japanner bezig was met het tellen van een groote hoeveelheid goudgeld.

Hij plaatste het goud op kleine stapeltjes en bij een beweging, die hij maakte, ontdekte Raffles ook nog eenige pakjes bankbiljetten.

Een weinig ongeduldig fronste hij de wenkbrauwen, want dit kon een zeer langdurige bezigheid worden.

De kapitein scheen een secuur man te zijn en telde al het geld langzaam en met groote zorgvuldigheid.

Raffles stootte Brand bij wijze van waarschuwing in de zijde, sloeg met een enkele handbeweging het gordijn weg en trad met de revolver in de vuist, het vertrek binnen, terwijl Brand hem wel moest volgen, daar de ketting hem nog aan zijn metgezel verbond.

De kapitein had snel het hoofd omgewend op het hooren van de koperen ringen, die over de gordijnroede gleden en kreeg een vale kleur, toen hij daar de beide zwijgende gedaanten achter zich zag staan en de loopen van de revolvers gewaar werd, die op zijn hoofd waren gericht.

Maar dadelijk veranderde de uitdrukking op zijn gezicht weer, toen Raffles in het beste Engelsch zeide

— Maak u niet noodeloos ongerust, kapitein! Wij zijn niet wat wij schijnen en uw leven loopt voorloopig geen gevaar — wanneer gij tenminste mijn bevelen strikt opvolgt! Ik hoop toch dat gij Engelsch verstaat?

— Yes, Sir! antwoordde de kapitein op schorren toon, totaal verbluft door deze plotselinge en onverwachte verschijningen.

— Dat treft prachtig! hernam Raffles glimlachend. Want met mijn kennis van het Japansch is het niet bijzonder gesteld! Ik zou geen geregeld gesprek met u kunnen voeren! Laten wij dus kort zijn! Ik zie daar, dat gij bezig waart geld te tellen, maar dat is volstrekt niet noodig — ik neem het zoo ook wel voor lief! Gij schrikt? Gij vraagt u af wie wij wel kunnen zijn? Neem voorloopig maar aan, dat wij gewone dieven zijn! Ga daar in dien hoek zitten en waag het niet, ook maar een vinger te verroeren, want het zou u berouwen!

De kapitein stond aarzelend op en wierp een snellen blik naar den ketting, die de beide in-

dringers aan elkander verbond.

Maar Raffles had den blik gevolgd en met een enkelen ruk trok hij het dunne touwtje stuk — en was vrij.

— Gij ziet dat het slechts gezichtsbedrog was, kapitein! zeide hij glimlachend. Een kleine roode striem — en het is alles wat er van mijn gevangenschap overblijft.

De kapitein was in een hoek gaan zitten, maar hij zag er uit als een man, die zich niet voor geslagen hield en zijn zwarte oogen vlogen snel door het vertrek.

— Ik vertrouw dien sinjeur niet! mompelde Raffles op zachten toon. Knevel hem maar en bind hem, Brand, terwijl ik hem in bedwang houd met mijn revolver!

De jonge man trad op den kapitein toe, maar deze hoog zich bliksemsnel een weinig terzijde, om Brand tusschen zichzelf en Raffles te brengen, zoodat hij niet zou kunnen schieten en greep met een kracht, die men niet in 't kleine lichaam vermoed zou hebben, Brand om het middel, zoodat deze niet van zijn revolver gebruik kon maken.

Maar voor de kapitein nog een kreet had kunnen slaken, had Brand hem uit alle macht de linkerhand op den mond gedrukt en trachtte hem van zich af te duwen.

De Japanner probeerde in de hand te bijten, die hem het schreeuwen wilde beletten, maar Brand hield stevig vast en toen was het pleit spoedig beslecht.

Raffles trad op den kapitein toe, drukte hem den loop van zijn revolver tusschen de ribben en zei op gedempten, maar bevelenden toon:

— Nu geen beweging meer of ik schiet!

De armen van den kapitein vielen slap langs hem neer en hij liet zich weder op den stoel neervallen.

In een oogwenk was hij gekneveld en geboeid en wel zelden was een man zoo stijf ingepakt als de beklagenswaardige Japanner, die het bevel voerde over een der grootste slagschepen van zijn land.

De beide mannen droegen hem snel naar zijn slaapvertrek, wierpen hem op het ijzeren ledikant en bonden hem ook daarop vast — want met een Japanner kon men nooit te voorzichtig zijn!

Weder in de hut teruggekeerd, streek Raffles met een enkele armbeweging het goud en de bankbiljetten in een linnen zak, die op een kleine tafel lag en zeide opgewekt:

— Ik geloof dat alles goed marcheert, Brand! Het is wel Japansch geld — maar het is gelukkig nog evenveel waard als vroeger. En nu snel naar beneden!

Hij verliet haastig het vertrek en Brand, die zich reeds van te voren van het stuk ketting had bevrijd, volgde hem.

Zij bereikten de ijzeren trap weder, daalden die af, liepen door de gang en een oogenblik

later draaide de sleutel in het slot van cachot No. 8 om — en Raffles en Brand moesten de pijniging doorstaan van den dankbaren handdruk van den bevrijden reus.

HOOFDSTUK VII.

DE „SPERWER“.

Het was thans zaak, veilig weder van boord te komen, zonder dat het al te spoedig gemerkt werd.

Het zou ondoenlijk zijn, denzelfden weg weder terug te gaan, want de zwaargebouwde Henderson zou onmogelijk door het kluisgat naar buiten kunnen kruipen.

De drie mannen bestegen de ijzeren trap weder, bereikte het voordek en slopen naar de verschansing, waar zij, keurig opgeschoten, een rol dik staaldraad vonden.

Het was bestemd om de zware spieren buitenscheeps te houden, die ten doel hebben, het bemannen van een groot aantal sloepen tegelijk mogelijk te maken en ook wel het ontschepen van manschappen mogelijk te maken bij hooge zeeën.

Snel werd de staaltros met het eene einde vastgemaakt aan het voetstuk van een snelvuurkanon en daarna over boord gevierd.

Een voor een klommen de mannen over de reeling en lieten zich aan den stalen tros zakken, die tot in het water bleek af te hangen.

Zij bleven zoo dicht mogelijk bij elkander, teneinde elkaar in de duisternis niet te verliezen.

Raffles had den zwaren zak met geld op zijn rug vastgebonden — maar hij zwom er niet slechter door.

Binnen enkele minuten hadden de drie mannen de landtong bereikt en voorloopig waren zij in veiligheid.

— Een enkel woord, Henderson, begon Raffles, toen hij het overtollige water van zich had afgeschud. Hebben ze je aan boord van het oorlogsschip met den dood bedreigd?

— Ik geloof het haast wel, Mylord! Tenminste — een van die vele heeren vertelde mij, dat ik den volgenden dag zou worden gefusilleerd, als ik niet gezegd had, aan wie de vlieg-machine toebehoorde en als gij beiden dan nog niet in gevangenschap zoudt zijn!

— Ja, dat komt wel eenigszins met een doodsbedreiging overeen, James! zeide Brand glimlachend. Het moge je een troost zijn, dat

Mylord en ik er dan ook aan hadden moeten gelooven!

— Hoe staat het met de vlieg-machine, Mylord? vroeg Henderson met een angstigen klank in zijn stem.

— Ik kan het je helaas niet zeggen, Henderson. Ik weet alleen dat wij haar hebben moeten achterlaten onder de bewaking van vier Japaners.

— Als zij er maar niet mee hebben geknoeid! zeide de reus hoofdschuddend en terwijl hij zijn zware vuisten balde.

— Dat geve de Hemel, Henderson! sprak Raffles op ernstigen toon. Want in dat geval zal het voor ons zeer moeilijk worden het eiland te verlaten! Wij gaan er nu aanstonds heen — wij hebben geen oogenblik te verliezen, want wanneer je ontsnapping ontdekt wordt, zal de bewaking van de vlieg-machine natuurlijk aanstonds verscherpt worden. Als wij echter slechts een kwartier kunnen winnen — dan hebben wij misschien alles gewonnen. Laten wij daarom dadelijk op weg gaan. Hier — neem mijn mes, dan heb je althans een wapen!

Het was een bezwaarlijke tocht, want het was donker en Raffles en Brand bezeerden telkens hun voeten aan boomwortels en puntige stenen.

Aan het einde van de landtong gekomen, begonnen zij den heuvel te beklimmen, zochten het voetpad naar het uitgestorven visschersgehucht op, volgden dit, liepen om de bamboehutten heen en zetten hun weg zoo snel zij konden voort.

Het was moeilijk, bij de heerschende duisternis hun weg te vinden en het werd nog lastiger gemaakt door de noodzakelijkheid, nu en dan dicht begroeide bosschen door te gaan.

Raffles en Brand hadden echter denzelfden weg dien dag reeds verscheidene malen afgelegd en gelukkig verdwaalden zij niet.

Maar toen zij aan den voet waren gekomen van de hoogvlakte, waar zij de vlieg-machine hadden achter gelaten, dreunde er eensklaps een kanonschot.

Klaarblijkelijk was de kapitein of de schildwacht er in geslaagd zich van zijn boeien te bevrijden en de ontsnapping van den gevangene reus was nu bekend!

Het kanonschot was waarschijnlijk een waarschuwing voor de Japanners, die zich nog altijd op het eiland bevonden en onverdroten hun klopjacht voortzetten.

— Wij zullen ons moeten haasten, vrienden, want ik moet wel vreezen, dat eenige van de Japanners op het eiland de beteekenis van dat schot zullen begrijpen en naar de hoogvlakte zullen snellen, teneinde zich te overtuigen, dat daar alles in orde is!

Raffles had nauwelijks uitgesproken of in zijn onmiddellijke nabijheid werd een schot gelost.

Met een fluitend geluid vloog een kogel vlak langs zijn hoofd en bleef in een boomstam steken.

— Alle duivels — het wordt meenens! riep hij uit. Zoek dekking — zij hebben ons reeds gezien!

Een tweede schot en een lichte kreet van pijn van Brand, die snel zijn hand naar den hals bracht, bewees maar al te zeer dat de toestand van de drie mannen uiterst gevaarlijk was.

— Ben je geraakt, Brand? vroeg Raffles ongerust.

— Een schampschot aan den hals — het heeft niets te beteekenen — het is alsof men een zweepslag krijgt — en het bloedt een weinig, dat is alles! Let er niet op!

Een derde schot kraakte — de kogel zoemde voorbij als een groote bromvlieg, maar Raffles had den schutter ditmaal gezien!

Bliksemsnel hief hij de revolver op en vuurde.

Een doffe kreet en de val van een lichaam bewezen, dat het schot raak was. . . .

Een oogenblik later sprongen er twee mannen te voorschijn uit een klein boschje, op nauwelijks 30 meter van de drie vluchtelingen verwijderd, beiden gewapend met hun geweren.

Zij wierpen zich plat voorover in het hooge gras en de geweerloopen gingen de hoogte in.

Maar Raffles en Brand vuurden tegelijkertijd en de geweerloopen daalden — de kogels hadden doel getroffen!

Toen bleef het stil.

Geen tak kraakte, geen blad ritselde.

Zoo voorzichtig mogelijk slopen de drie mannen naar de plek, waar zij zooeven de knielende gedaanten hadden gezien, maar zij hielden hun revolvers schietvaardig, uit vrees voor een valstrik.

Maar de Japanners waren wel degelijk geraakt — en goed ook!

Een hunner had een kogel in het hoofd ge-

kregen en zieltoogde.

De tweede had het doodelijk schot midden in het hart ontvangen en was waarschijnlijk dadelijk gedood.

De derde ten slotte was in de dij geraakt en bloedde zwaar.

Raffles en Brand vonden hem aan den voet van een boom en nog trachtte de verraderlijke Japanner, ofschoon zwaar gewond, den trekker van zijn geweer, dat hij opnieuw had kunnen laden, over te halen om Raffles neer te schieten.

Deze sloeg het wapen snel terzijde en zeide hoofdschuddend:

— Het is wel zooals ik dacht — wij schijnen vogelvrij te zijn verklaard en worden beschouwd als schadelijk wild! Nu, het is onmenselijk, dezen man hier te laten doodbloeden!

Hij ontdeed den half bewustelooze Japanner van zijn uniformjas, scheurde het hemd van fijn linnen aan stukken en verbond hiermede de gewonde dij, nadat ook de witlinnen pantalon snel door Brand was opgestroopt.

De Japanner keek met halfgeloken oogen grijnslachend toe en begreep blijkbaar niets van deze zonderlinge handelwijze tegenover een vijand.

Wat Brand betreft, ook hij moest zijn wonde verbinden met een reep linnen, want zij bloedde sterk.

Een halve centimeter meer naar rechts en de kogel zou den halsslager doorboord hebben!

Raffles keek een oogenblik op den gewonde neer, die nu de oogen had gesloten en zachtjes kreunde en toen scheen hem iets in te vallen.

— Trek snel die uniform aan, Brand — en neem het geweer van dien man! Ik zal hetzelfde doen met een van de anderen — het is misschien het eenige middel om onze vliegmaschine te kunnen naderen — de witte pantalons en de geweren zullen ons beschermen!

— En Henderson?

— Hij moet zoo dicht mogelijk achter ons blijven en toesnellen op het eerste signaal!

— Geloof je dat wij zullen slagen?

— Wij moeten slagen! riep Raffles op woesten toon. Denk je dat ik voornemens ben, mij hier op dit vervloekte eiland door die gele duivels te laten slachten? Wel man, ons leven is hier geen halve penny waard! Vooruit dus — het gaat om ons hachje!

Brand treuzelde niet langer.

Hij trok de uniformjas niet zonder moeite over het linnen buis aan en toen de witte pantalon, waarvan hij den trekker moest losmaken en die hem toen nog om het middel spande.

Hij zette zich de met gouddraad versierde uniformpet op, greep het geweer, plaatste er de

bajonet op en zag er nu op tien pas afstand bedriegelijk uit als een Japansch militair.

Raffles had intusschen met de hulp van Henderson een der grootste der gedooide Japanners van zijn uniform ontdaan en die snel aangetrokken.

Ook hij kon zich in deze kleederen nauwelijks bewegen, maar er was geen keuze!

— Vooruit! beval hij op korten toon.

En de tocht ging verder.

Henderson volgde Raffles en Brand op een afstand van vijf passen.

De beklimming van de steile helling van de hoogvlakte ging met de grootste moeite gepaard en de voeten van Raffles en Brand, waarvan de sandalen reeds lang waren afgescheurd, bloedden uit talrijke wonden.

Toch hielden zij vol, want zij begrepen nu maar al te goed dat zij voor hun leven streden.

De Japanners zouden zich geen seconde bedenken, om deze lastige getuigen uit den weg te ruimen.

Eindelijk bereikten zij den top van de hoogvlakte en liepen door het kleine boschje aan het einde daarvan.

Toen zij den zoom bereikt hadden, wierpen zij zich plat voorover, om de omgeving op te nemen.

Daar stond de „Sperwer” nog altijd op dezelfde plek en slechts vier mannen omringden haar.

Blijkbaar hadden de anderen dus nog geen tijd gevonden, de hoogvlakte te beklimmen, of wel, zij hadden het waarschuwingsschot van het oorlogsschip opgevat als een sein om terug te keeren.

Dit was ongetwijfeld een gelukkige omstandigheid, want de overmacht was nu niet al te groot.

De bewakers waren met geweren en bajonetten gewapend, maar als Raffles en Brand hen slechts dicht genoeg konden naderen, dan zouden zij hun wel de gelegenheid benemen, daarvan gebruik te maken.

Raffles bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van Brand en fluisterde hem toe:

— Niet schieten, tenzij in de uiterste noodzakelijkheid! Als ik het sein laat hooren, gebruik dan de kolf van je geweer!

De twee mannen richtten zich op.

Zij hadden de bajonet weer in de scheede op hun linkerheup gestoken en het geweer in de rechterhand genomen.

Zoo schreden zij, de pet diep in de oogen gedrukt, snel, maar toch zonder zich te overhaasten, op de vliegmaschine toe.

Henderson kroop op zijn buik achter hen aan,

op een afstand van tien passen.

De Japanners bij de vliegmaschine zagen hen spoedig genoeg op de open vlakte, maar het was duidelijk dat zij door hun uiterlijk bedregen werden.

Twee hunner traden de naderende gedaanten eenige passen tegemoet, waarschijnlijk om inlichtingen te vragen.

Maar op een afstand van vijf meter bleven zij plotseling staan.

Hun scherp oog had blijkbaar de naakte voeten van de zoogenaamde Japanners ontdekt.

En ook de gelaatstrekken moesten thans, ondanks de duisternis, reeds te onderscheiden zijn en in ieder geval de buitengewone lengte van een der naderenden.

Een der Japanners liet een korten waarschuwingskreet hooren.

Maar die kreet werd dadelijk overstemd door den luiden roep van den torenvalk, door Raffles uitgestooten.

Een der Japanners, die hen tegemoet waren getreden, had vliegensvlug zijn geweer aan den schouder gebracht en schreeuwde in zijn landstaal:

— Halt! Geef het wachtwoord!

— Het wachtwoord? Hier is het! antwoordde Raffles, — en hij wierp het geweer met zooveel kracht naar den Japanner, dat de kolf hem in het midden van de borst trof en hij als een riet dubbel knakte.

Brand had zijn eigen geweer bij den loop gegrepen en was op den tweeden Japanner toegestormd.

Voor deze zijn geweer had kunnen aanleggen had Brand hem met de kolf tegen het hoofd getroffen en met een doffen kreet zonk de Japanner ter aarde.

De beide andere bewakers, volkomen verrast door dezen onverwachten strijd, hadden eveneens hun geweren gegrepen, maar zij zouden geen gelegenheid krijgen, er gebruik van te maken.

Want op het hooren van den waarschuwingskreet was Henderson opgesprongen en als een tijger wierp hij zich nu op de twee toestormende Japanners.

Hij liep een steek met een bajonet op, die hem in den onderarm trof bij het afweren van het wapen — maar toen was het ook met de Japanners gedaan.

De reus greep hen ieder met een vuist in de volle borst, tilde hen als kinderen van den grond, schudde hen heen en weer en wierp hen toen met zooveel kracht ter aarde, dat zij half versuft bleven liggen.

Hij ontrukte een hunner het geweer, hield

het met de bajonet omlaag op de borst van een der Japanners gericht en wendde vragend het gelaat naar Raffles.

— Niet doen, Henderson! beval Raffles. Wij mogen ons leven verdedigen — wij mogen echter geen noodeloos bloed vergieten! Deze mannen zijn voorloopig buiten gevecht gesteld, zoo hardhandig heb je hen aangegrepen en dat is de hoofdzaak. Vlug naar onze vliegmaschine!

De drie mannen ijlden zoo snel zij konden naar het toestel en klauterden aan boord.

Het elektrische licht bleek nog uitstekend in orde te zijn en bij het schijnsel daarvan kon Raffles duidelijk zien dat de Japanners getracht hadden met behulp van hun bajonetten en zakmessen, waarvan hij een paar afgebroken lemmenten terugvond, de aluminium kast te openen waarin het geheime mechaniek verborgen was.

Zij waren daar echter niet in geslaagd en alle hefboomen werkten nog uitstekend.

Raffles nam achter het stuurwiel plaats, terwijl Brand en Henderson het oog gevestigd bleven houden op de hoogvlakte.

Juist op het oogenblik dat Raffles den kleinen koperen hefboom overhaalde, die het mechaniek in beweging bracht, waardoor de schroef begon te draaien, klonk er aan het uiteinde van de

hoogvlakte een woeste schreeuw en een groote groep Japanners kwam aanstormen.

Maar reeds begon de schroef te draaien.

Eerst langzaam, daarna hoe langer hoe sneller kliefden de bladen met oorverdoovend geweld de lucht.

De „Sperwer” ’stoof, met hevige schokken, over den ongelijken bodem voort.

Toen verlieten de wielen den grond — en dadelijk schoot de mechanieke reuzenvogel schuins en met groote snelheid in den nachthemel omhoog.

Van het geschreeuw der Japanners was reeds niets meer te hooren.

Maar wel kraakten er een paar schoten, welke zij de vluchtende vliegmaschine in het wilde nazonden.

— Men kan zeggen, Mylord, schreeuwde Henderson opgewonden, dat dit een avontuur is, dat eindigde zooals het begon — wij werden met schoten ontvangen en wij worden met schoten uitgeleid.

— Een klein onderscheid is er toch wel, Henderson! merkte Raffles met een fijn glimlachje op. Want wij kwamen op dit ongastvrije eiland zonder een cent — en wij verlaten het met een zak Japansch goud en bankpapier!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

China wapent zich

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

.....

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

.....

BUZIAU

....het in hem zoo hartelijk belangstellende Nederlandsche volk kan nu eindelijk den complete Buus leeren kennen.... door het rijk geïllustreerde boek over dezen merkwaardigen mensch en kunstenaar. Om U een goed denkbeeld te geven van de veelzijdigheid en omvangrijkheid van dit boek, laten wij hier inhoudsopgave volgen :

EEN KLEINIGHEID VOORAF....

BUZIAU VERTELT....

I. De ondeugende schooljongen. — Voor het eerst spullebaas. — Een overstroming met jammerlijke gevolgen. — Rooversstukken met vele dooden. — Zin voor realisme. — Schminken met Rembrandtieke alures.

II. Het hoedje van meester Cannegieter. — Buziau en Jan Musch rivalen om een meisje. — Schelmenstreken in samenwerking met Nap de la Mar. — Als zeegolvenbeweger en aap. — Ijsverkooper in Circus Renz. — Buus als meisje in een waterballet. — Een dikke politieagent, die plotseling mager werd. — Een artist, die tipsie was.

III. De vijf ladderacrobaten. — Op kermistournee. — Met een goochel-parodie de wereld in. — Emmer en witkwast. — De onvergetelijke weldaad van een buurvrouw. — Professor Rikiri. — De aanvang van den roem.

IV. Mr. Topy. — Een nieuw nummer. — Een verrassende ontmoeting in Londen. — Na-apers. — Oorlog op de kermis in Gouda. — Naar de revue van Ter Hall. — Een aanbod om Grock op te volgen. — Buus over de malaise. — Natuurlijke tegenzin in dubbelzinnigheden.

V. De artist en de burger. — Buziau en de jeugd. — Theaters in het buitenland en theaters hier. — Vakgeheimen in de revuewereld. — Dwaze invallen. — Kijkjes achter de schermen. — Naar de Bouwmeester-revue.

VI. Buziau.... militair. — Welwillende oversten. — Op wacht in de 2e Oosterparkstraat. — Brulhoest. — Vier dagen kamerarrest. — Weenen en de Herhalingsoefeningen. — Boedapest en de Landweer. — Orgelolo's voor Fort de Lie. — Afgezwaaid. — Met griep op de planken. — Een gebroken rib.

DE DIENSTBRIEF MET EEN VERRASSING.

DE FAMILIE BUZIAU.

BUZIAU'S TIJDGENOOTEN : Charley Chaplin, Grock, De Fratellini's en.... Mistinguette.

KONING VAN DEN LACH.

KARAKTERISTIEKEN door: Minister Marchant — Minister Deckers — Burgemeester de Monchy van 's Gravenhage — Burgemeester Maarschalk van Egmond en Rinnegom van Haarlem — Burgemeester van Lanschot van 's Hertogenbosch — Prof. Dr. Willem Mengelberg — Jo van Ammers-Küller — Fritz Hirsch — Cor van der Lugt Melsert — Jan Musch — Koos Speenhoff.

Er is groote belangstelling voor het boek „Buziau”, daarom is spoedige bestelling raadzaam bij Uw boekhandelaar of bij de uitgeefster

**N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGR. 72, AMSTERDAM C. POSTR. 6092**

Ondergeteekende wenscht te ontvangen

per Boekhandel.....*

rechtstreeks van de N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam*
het boek „BUZIAU”, ingenaaid à fl. 1.50*, gebonden in linnen band à fl. 2.—*

Naam :

Adres :

*doorhalen wat niet verlangd wordt.

(R.B.K.)

?

wat
schuilt
er achter
hem

?

dat hij, de komiek,
tegelijk is
**NEERLAND'S
MEEST GEVIERDE
KUNSTENAAR**

!

U
kent hem
maar
half

!

leest daarom
zijn veelbewogen
levensgeschiedenis

— boeiend —
— merkwaardig —
— geestig —

verlucht
met ruim zestig
foto's en
karikaturen

prijs
slechts fl. 1.50
gebonden fl. 2.—

Dokter adviseert FIFTY-FIFTY CIGARETTES

een perfecte melange van uitgelezen Turksche en Amerikaanse tabakken, wetenschappelijk gemengd ter bescherming van de keel.

Aan Goodwin & Co.

Mijne Heeren,

Hoewel ongevraagd, wil ik U toch even berichten, dat ik met genoegen heb kunnen constateeren, dat het door U gefabriceerde merk Fifty-Fifty sigaretten, eigenschappen bezit, die ik lang tevergeefs in andere sigaretten heb verlangd. De zuiverheid en het aroma laten niets te wenschen over en ik kan ze inhaleeren zonder eenigen nadeeligen invloed te ondervinden. In mijn dokterspractijk komen vele patiënten met keelklachten bij mij, die zich het rookgenot niet laten ontzeggen en het doet mij daarom genoegen hun tegenwoordig op Uw Fifty-Fifty sigaretten te kunnen wijzen. Mij houdende aan de waarheid, dat voorkomen beter is dan genezen, raad ik mijn keelpatiënten voortaan aan Fifty-Fifty sigaretten te rooken om prikkeling van de keel te voorkomen en zij blijken mij allen dankbaar te zijn voor dit advies.

Hoogachtend,

Dr. Jm

FIFTY-FIFTY CIGARETTES

